

CUVÂNT ÎNAINTE

În această broșură am încercat să redau cu ajutorul Vechiului și Noului Testament o prezentare scurtă despre Dumnezeu și planul Său cu omenirea. Cu această ocazie trebuie să intru mai detaliat în tema Dumnezeirii. Din păcate, la fiecare temă au putut fi amintite numai câteva texte biblice. Cu ajutorul acestora, cititorul are posibilitatea să cerceteze în continuare Sfânta Scriptură, până când i se va dăruî, prin Duhul, adevărul și claritatea necesară.

Majoritatea evreilor n-a recunoscut planul de mântuire al lui Dumnezeu, stabilit în Cuvântul profetic. La fel și creștinătatea a pierdut în general cunoștința despre acesta. Atunci când creștinismul a devenit o religie recunoscută, din secolul al treilea, a avut loc o depărtare de temelia pusă de apostolii care fuseseră evrei. De fapt creștinii îi învinuiau pe iudei că L-ar fi ucis pe Mesia, Răscumpărătorul lor, fără a-și da seama că lucrul acesta era o parte din planul lui Dumnezeu. Evreii la rândul lor se opuneau creștinării forțate. Prin despărțirea creștinilor de iudei, cei dintâi s-au distanțat totodată de Vechiul Testament și au părăsit astfel temelia propriu-zisă a credinței, așezată de proroci. Cunoștința că Noul Testament nu poate fi înțeles fără Vechiul Testament, și nici despărțit de acesta, se pierduse. Astfel s-a ajuns la o teologie fără fundament, dezlipită de Cuvântul lui Dumnezeu, cu care mai avem de-a face și astăzi în confesiunile creștine din întreaga lume.

Aceasta nu se mai poate accepta în continuare. Orice căutător sincer al adevărului are dreptul să afle ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său. Domnul Isus s-a referit în toate învățăturile și lucrările Sale la Vechiul Testament, deschizând ucenicilor Săi mintea pentru Scripturi. La fel și apostolii, s-au referit exclusiv la Vechiul Testament. Ca să-L înțelegem pe Dumnezeu și planul Său, trebuie să trecem peste podul profeției de la Vechiul la Noul Testament.

Cine scrie despre Dumnezeu atinge într-adevăr un „punct fierbinte”, căci este cunoscut în general cât de diferit este înțeles și prezentat Dumnezeu. Unii cred că Dumnezeu este o singură persoană, alții cred că ar fi două, iar alții că El ar consta din trei persoane. Despre toate celelalte închipuiri în legătură cu El, nu vrem să discutăm aici. Imaginile pe care le vom prezenta ne arată clar cât de omenești sunt părerile despre Dumnezeu.

Pe vremea prorocilor și apostolilor, nu au existat ipoteze despre Dumnezeu. Este o foarte mare deosebire între descoperire și o ipoteză (o teorie). Abia atunci când a fost părăsit fundamentul biblic dându-se prioritate gândurilor omenești, s-a pierdut călăuzirea Duhului Sfânt. Piatra de poticnire a fost și mai este și astăzi HRISTOS. Unitarienii cred într-un singur Dumnezeu, dar resping Dumnezeirea lui Isus Hristos. De partea opusă este învățătura trinității care-L vede pe Dumnezeu în trei persoane. Din păcate după Reformă, personalitățile cunoscute ale acesteia nu au intrat adânc în această temă. Până în timpul nostru, fiecare confesiune a preluat închipuirile tradiționale dar nebiblice. Cât de importantă a devenit cunoștința unora despre Dumnezeu, se vede prin cât de mult o apără fiecare.

Pentru o înțelegere mai bună a sensului original, am folosit de câteva ori cuvintele ebraice ELOHIM, YAHWEH și YAHSUA. Numele au exprimat întotdeauna înțelesul. Desigur, claritatea nu vine din ebraică sau greacă, ci numai prin Duhul care i-a inspirat pe proroci și pe apostoli. Numai așa vom putea să vedem și noi ceea ce au văzut ei, vom auzi ce au auzit ei, și vom putea să înțelegem cum au înțeles ei.

Fiecare poate să avertizeze: „Cercetați duhurile!” și să se refere la alții. Însă toți trebuie s-o ia în considerare personal. Trebuie dată tuturor posibilitatea de a compara învățăturile moștenite, tradiționale, cu Cuvântul. Fără ca vestitorii și ascultătorii să-și dea seama, sunt predicate tâlcuiri despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu Cuvântul original. Bărbații trimiși și însărcinați de Dumnezeu ne-au adus Cuvântul; teologii sunt răspunzători de toate tâlcuirile existente.

În nici un caz nu vrem să jignim pe cineva prin prezentarea aceasta. Este vorba despre mai mult, și anume de a sluji Bisericii Dumnezeului celui viu. Dorința mea este să slujesc și să fiu de ajutor Bisericii Dumnezeului celui viu.

Fie ca toți cititorii să fie binecuvântați din belșug.

Krefeld, aprilie 1986

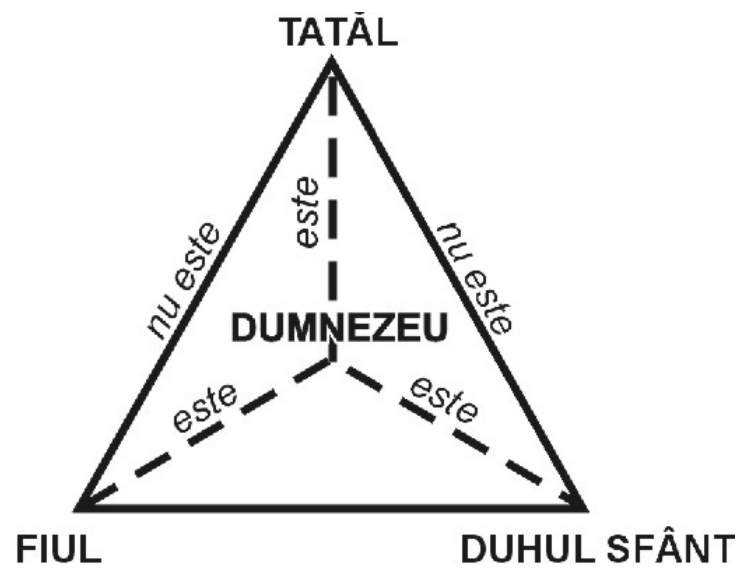
Autorul

Imaginea de mai sus încearcă să reprezinte pe Tatăl cu sceptrul, pe Fiul cu crucea și pe Duhul Sfânt ca un porumbel care zboară deasupra celor doi.

Ce vedeți în aceste imagini? Un Dumnezeu sau trei dumnezei?

Cele trei persoane de mai jos închipuie un Dumnezeu. Cum se poate acest lucru?

Dumnezeu nu poate fi prezentat sau explicat nici într-un mod matematic.

O prezentare a trinității hinduse:
Brahma, creatorul – Vishnu,
întreținătorul – Mahesh,
distrugătorul.

Unii ar putea fi surprinși să vadă străvechea reprezentare a trinității hinduse. Închipuirile omenești despre Dumnezeu sunt foarte vechi: încep cu Nimrod și Babilon, fiind preluate în mod inexplicabil și de așa-zisul creștinism, într-o formă modificată. Cine va recunoaște ce se ascunde în spatele acestei învățături, acela va înțelege că este foarte necesară o clarificare atotcuprinzătoare cu ajutorul Sfintei Scripturi.

DUMNEZEIREA

Religia iudaică și cea creștină, precum și islamul, sunt numite monoteiste. Aceasta înseamnă că ei cred în existența unui singur Dumnezeu. Totuși ei au ajuns la cunoștințe diferite despre Dumnezeu; învățăturile și așteptările lor se află într-o contradicție evidentă.

Cum s-a putut ajunge la această evoluție diferită, dacă punctul de plecare a fost același? Nu s-a exprimat Dumnezeu suficient de clar? Iudaismul, ca purtător al mărturiei Sale, nu a recunoscut propria Sa descoperire? Au înțeles-o creștinii greșit, iar mahomedanii au respins-o în totalitate? Dumnezeu a depus o mărturie proprie completă. Trebuie însă să deosebim cu claritate între mărturia Sa, care se află în Scriptură și care a fost dată în deplină concordanță prin toți prorocii Săi, și între ceea ce au făcut învățații din aceasta. Pentru un credincios autentic este valabil numai ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său. Ceea ce spun oamenii despre El și Cuvântul Său este fără valoare, dar aceasta a fost cauza care a dat naștere la aceste religii și confesiuni diferite. Domnul vrea să ni se prezinte așa cum este El, nu cum Îl formulăm noi.

În prorocul Isaia este scris: „*Voi sunteți martorii Mei—, zice Domnul, — și Robul Meu pe care l-am ales, ca să știți, ca să Mă credeți și să înțelegeți ca Eu sunt: înainte de Mine n-a fost făcut NICI UN DUMNEZEU, și după Mine nu va fi. EU, Eu sunt DOMNUL, și afară de Mine nu este NICI UN MÂNTUITOR!*” (cap. 43.10-11). Un martor adevărat trebuie să fi văzut și auzit ceva; el trebuie să fi fost de față când a avut loc lucrarea despre care vrea să mărturisească. Cuvântul a venit la proroci; Dumnezeu i-a folosit pentru a depune mărturie despre ceea ce au văzut, auzit și trăit. Poporul Israel este numit în colectiv „robi” și „martori”. Ei au fost aleși prin Avraam, Isaac și Iacov ca să poarte mărturia proprie a lui Dumnezeu. Sarcina Bisericii este de a mărturisi despre descoperirea proprie a lui Dumnezeu, care este împlinirea celei mai mari taine cunoscute vreodată.

Despre Ioan Botezătorul este scris: „*A venit un om trimis de Dumnezeu, numele lui era Ioan. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre Lumină, pentru ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci el a venit să mărturisească despre Lumină.*” (Ioan 1.6-8). Martorul cel mai de încredere a fost însuși Domnul, care a spus: „*Cel ce vine din cer este mai presus de toți; cel ce este de pe pământ, este pământesc și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai presus de toți. El*

mărturisește ce a văzut și a auzit, și totuși nimeni nu primește mărturia Lui. Cine primește mărturia Lui adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.” (Ioan 3.31-33). Pavel scrie: „Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși...” Rom. 3.4

Apoc. 1.8b). Apostolii au confirmat individual aceste fapte. Ioan scrie: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea, ...aceea vă vestim și vouă ca și voi să aveți părtășie cu noi.” (1 Ioan 1.1-3). Petru spunea: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui.” (2 Pet. 1.16).

Armonia dintre Vechiul și Noul Testament și concordanța deplină a prorocilor și apostolilor trebuie să-l copleșească pe fiecare. Întotdeauna vorbește și lucrează același Dumnezeu. Ioan scrie: „...care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos și a spus tot ce a văzut.” (Apoc. 1.2). La proroci și apostoli nu exista formularea: „Eu sunt de părere... Eu mă gândesc... Eu cred...” sau „S-ar putea să fie așa...” În cuvintele și mărturiile lor se află o siguranță absolută, pentru că ei au văzut, au auzit și au trăit.

În prezentarea aceasta nu ne vom ocupa cu ceea ce au spus, au scris și au tâlcut mulți învățați și teologi. Vom rămâne numai la Sfânta Scriptură, care este singura unitate de măsură valabilă. Afirmația că nimeni nu poate înțelege tainele adânci ale Bibliei, este adevărată. Ce este scris în 1 Corinteni 2.14 rămâne valabil până la sfârșit: „Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuiesc judecate duhovnicește.” Pavel mai scrie și despre lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, etc. „Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.” (1 Cor. 2.10). Prin Cuvântul lui Dumnezeu ajungem să cunoaștem tainele ascunse dar și înțelepciunea descoperită a Celui Atotputernic. (1 Cor. 2.7)

Pe adevărații credincioși, Duhul îi călăuzește în tot adevărul Cuvântului, conform Ioan 16.13: „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul.” Mai este valabil cuvântul: „Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” (Rom. 8.14). Duhul omenesc nu are acces în această sferă supranaturală.

Din veșnicii Dumnezeu a fost în ființa Sa Duh (Ioan 4.24). El a fost ascuns în plinătatea Sa, până când a ieșit afară. În 1 Timotei 6.16 citim despre EL: „Singurul care are nemurirea, care locuiește într-o lumină de care nu poți să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea.” Veșnicia nu a început niciodată și de aceea nici nu poate avea sfârșit. Când Dumnezeu a pășit afară din veșnicie, atunci a început timpul. Biblia definește momentul acela ca fiind „la început”. La început, Dumnezeu a ieșit din plinătatea Sa invizibilă descoperindu-se vizibil într-un trup duhovnicesc (o teofanie).

În Geneza 1.1 scrie: „La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” „Începutul” acela nu era veșnicia nesfârșită, ci arată momentul de început al timpului, când Dumnezeu a început să-Și împlinească marea Sa plan. Ioan scrie despre momentul în care Dumnezeu a început să lucreze: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.” La început Dumnezeu a făcut cerurile și tot ce cuprind ele, apoi pământul și marea și tot ce este în ea. Mai întâi această planetă numită pământ a fost pustie și goală: nu exista lumină, nici viață, întunericul era peste adâncul mare de ape. Apoi Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” - Și a fost lumină.” Totul a luat ființă prin puterea Cuvântului Său vorbit, pentru că Cuvântul Său are putere creatoare (Evrei 11.3). Creațiunea maiestuoasă a universului depune o mărturie puternică despre Creatorul plin de măreție.

Nimeni nu ar trebui să încerce să-L cuprindă pe Dumnezeu cu mintea sau să-L explice prin formulări teologice. EL este deasupra oricărei cunoștințe, în fond mai sublim decât orice am putea noi înțelege. Este scris: „Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot să Te cuprindă” (1 Împ. 8.27). În Isaia 66.1 citim: „Așa vorbește Domnul: „Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este

așternutul picioarelor Mele!”” Cel Atotputernic umple universul. El este fără de sfârșit și este prezent pretutindeni. EL nu a rămas un Dumnezeu necunoscut, fără nume, ascuns, ci de la început S-a făcut de cunoscut oamenilor în multe feluri.

UN DUMNEZEU – MULTE NUME

În Vechiul Testament întâlnim mai întâi cuvântul ebraic Elohim, care a fost tradus în Biblia noastră cu „Dumnezeu”. Elohim este un cuvânt la plural, deoarece conține diferite însușiri în care s-a descoperit Dumnezeu: Creator, Salvator, Mântuitor, etc. El, Elah sau Elohim sunt denumiri pentru DUMNEZEU. Numele compuse alcătuiesc plinătatea lui Dumnezeu. În Geneza 14.18 Dumnezeu s-a descoperit ca El Elyon, aceasta înseamnă „Dumnezeul Prea Înalt”. Lui Avraam, Domnul Dumnezeu i s-a prezentat ca „El Shadai”, care înseamnă Dumnezeu Atotputernic (Gen. 17. 1). Prin aceasta Dumnezeu este descris ca fiind Cel ce se îngrijește, ne întărește, Dumnezeu atotsuficient. În cartea lui Iov stă scris acest cuvânt de peste treizeci de ori. În Geneza 21.33 este scris în ebraică cuvântul „El Olam”, ceea ce înseamnă „Dumnezeul veșnic”, și în Isaia 9.6 „El Gibbor”, „Dumnezeul puternic”.

Această ultimă denumire este de o importanță deosebită pentru că se referă la Mântuitorul făgăduit și ne aduce o dovadă de necontestat pentru Dumnezeirea Sa: „*Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat și domnia va fi pe umărul Lui: îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare (evreiește: El Gibbor), Părintele veșnicilor, Domnul păcii.*” După cum vom vedea, mărturia unitară a lui Dumnezeu și a prorocilor Săi, este că El Însuși urma să vină ca Emanuel, ceea ce înseamnă: „Dumnezeu este cu noi” (Isa. 7.14; Mat. 1.22-23).

În legătură cu Elohim este folosit și cuvântul Yahweh (evreiește: YHWH). Yahweh înseamnă „Cel veșnic ce există prin Sine însuși” și este redat în Biblia noastră cu „Domnul”.

În Geneza 1 găsim numai denumirea Elohim. Acolo se relatează că Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, adică într-un trup duhovnicesc. În Geneza 2.5 întâlnim pentru prima dată combinația celor două cuvinte „Elohim Yahweh” - „Domnul Dumnezeu”. Aceasta este scrisă în legătură cu omul creat din țărâna pământului și devenit trup de carne. Dar abia în timpul lui Moise, când Dumnezeu a devenit într-adevăr Mântuitor, El Și-a făcut de cunoscut Numele acesta (YAHWEH) și a descoperit astfel însemnătatea lui: „*Dumnezeu a mai vorbit lui Moise și a zis: „EU sunt Yahweh (Domnul). EU M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca El Shaddai (Cel Atotputernic), dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca Elohim-Yahweh (Domnul).*”” (Exod 6.2-3). Prorocul Moise știa că Yahweh era arătarea vizibilă a lui Elohim, iar atunci când a scris primele cinci cărți ale Bibliei, adică Tora, el a ales întotdeauna denumirea corectă pentru Dumnezeu. Poporul Israel urma să fie mântuit, conform făgăduinței (Gen. 15.13-16), pe care o dăduse Dumnezeu lui Avraam. Istorisirea eliberării lor se poate citi în Exod 6.13. De aceea este scris numele Yahweh în legătură cu eliberarea lui Israel, pentru că sub acest Nume s-a descoperit Dumnezeu lui Moise, care urma să conducă ieșirea sub călăuzirea lui Dumnezeu. Yahweh a devenit Numele de Legământ al Domnului Dumnezeu în Vechiul Testament. În acest Nume trebuia să fie binecuvântat Israel (Num. 6.22-27).

CELE ȘAPTE NUME COMPUSE

În același mod cum este folosit Elohim într-un anumit context, tot așa se întâmplă și cu Numele Yahweh: Yahweh-Jireh - „Domnul va purta de grijă” (Gen. 22.7-14); Yahweh-Rapha - „Domnul vindecă” (Exod 15.26); Yahweh-Nisi - „Domnul steagul meu” (Exod 17.15); Yahweh-Shalom - „Domnul păcii” (Jud. 6.24); Yahweh-Zidkenu - „Domnul neprihănirea noastră” (Ier. 23.6); Yahweh-Shammah - „Domnul este aici” (Ez. 48.35); Yahweh-Sabaoth - „Domnul oștirilor” (1 Sam. 1.3). Numele acelea exprimă toate calitățile Sale.

Evreii folosesc în rugăciunile lor adresarea „Adonai” și „Elohim”, pentru că nu doresc să pronunțe Numele, cum spune textul din Amos 6.10: „*Tăcere! Căci nu trebuie să pomenim acum Numele Domnului!*” „Adonai” înseamnă „Domn și Stăpân”. Această denumire a fost folosită în

Noul Testament de repetate ori referitor la Hristos, de exemplu în Ioan 13.13; Luca 6.46, etc. Cu cuvântul Adonai nu există nici o combinație de nume, cum se întâmplă cu numele Elohim și Yahweh. În Exod 4.10 este scris: „Moise a zis lui Yahweh: „Ah, Adonai, eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară.”” Moise era conștient de faptul că Dumnezeu Îl rânduse pentru o anumită slujbă, de aceea s-a adresat Domnului cu „Adonai”. Aceasta definește relația dintre Domnul, care poruncește, și acela care execută poruncile și însărcinările Sale, ca rob.

Nu Yahweh S-a descoperit ca Elohim, ci Elohim S-a făcut de cunoscut ca Yahweh. În veșnicie era numai Elohim. Apoi El s-a arătat ca Yahweh. Astfel a lucrat, a umblat și a vorbit Dumnezeu în toată perioada Vechiului Testament. Dumnezeul Atotputernic ne întâlnește ca Domn – două Nume, două descoperiri dar întotdeauna Una și aceeași Persoană. Aceasta este de mare importanță pentru descoperirea Sa proprie în Noul Testament. Fiul nu S-a descoperit ca Tată, ci Tatăl S-a arătat în Fiul. Aceasta este descoperirea lui Dumnezeu. Nu a existat nici un proroc sau apostol care să fi crezut că Dumnezeu este alcătuit din mai multe persoane. Dimpotrivă: sublinierea a constat în faptul că există numai un singur Dumnezeu. Prin Moise, Domnul a mărturisit despre Sine: „Ascultă Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn. Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău, cu toată inima ta și cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” (Deut. 6.4-5) Acest lucru trebuie să rămână veșnic valabil, pentru că a fost spus chiar de către Cel veșnic.

Cuvintele din Deuteronom 4.35-39 sunt la fel o mărturie clară: „Numai tu ai fost martor la aceste lucruri ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu și că nu este alt Dumnezeu afară de EL. Din cer te-a făcut să auzi glasul Lui, ca să te învețe și pe pământ te-a făcut să vezi focul Lui cel mare și ai auzit cuvintele Lui din mijlocul focului... Să știi dar în ziua aceasta și puneți în inimă că numai Domnul este Dumnezeu, sus în cer și jos pe pământ și că NU ESTE ALT DUMNEZEU AFARĂ DE EL.” Există un singur Dumnezeu, dar El se poate descoperi pe pământ, și în același timp poate să fie și în cer; glasul Lui poate răsună de sus, El fiind în același timp și pe muntele Sinai. În Neemia 9.13 citim: „Te-ai pogorât pe muntele Sinai: le-ai vorbit din înălțimea cerurilor și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orânduiri minunate.” Aceste texte se referă la evenimentul primirii Legii de către poporul Israel. Domnul a coborât pe munte în focul supranatural dar le-a vorbit cu glas puternic din cer. Poporul devenise martor la evenimentul acela și s-a speriat: „Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui, care fumega. La priverștea aceasta, poporul tremura, și stătea în depărtare. Ei au zis lui Moise: „Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim.”” (Exod 20.18-19).

ÎNGERUL DOMNULUI

Moise ne relatează că Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc pe care a văzut-o în mijlocul unui rug (Exod 3.2-6). În versetul 4 citim: „Domnul (Yahweh) a văzut că el se întoarce să vadă; și Dumnezeu (Elohim) l-a chemat din mijlocul rugului, și a zis: „Moise! Moise!” El a răspuns: Iată-mă!” Dumnezeu a zis: „Nu te apropia de locul acesta: scoate-ți încălțăminte din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt.” Și a adăugat: „EU sunt Dumnezeul tatălui tău, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov.” Moise și-a ascuns fața, căci se temea să privească pe Dumnezeu.”

Ciudat, dar în relatarea aceasta este vorba despre „Dumnezeu” precum și despre „Domnul” și despre „Îngerul Domnului”. Cine a fost acolo? Cu siguranță că nu este vorba despre trei persoane, ci despre trei denumiri diferite pentru una și aceeași persoană. „Îngerul Domnului” este descoperirea vizibilă a lui Dumnezeu în chip de înger. Așa umbla El ca YAHWEH în grădina Eden și vorbea cu Adam și Eva; astfel s-a întâlnit El cu Avraam în Geneza 18 când l-a vizitat însoțit de doi îngeri. Acolo se spune: „Domnul i S-a arătat la stejarii lui Mamre, pe când Avraam ședea la ușa cortului în timpul zădufului zilei.” Avraam a cerut chiar ca picioarele vizitatorilor cerești să fie spălate și le-a pregătit o masă. Cei doi îngeri, care aveau la fel chip de bărbați, s-au îndreptat spre Sodoma (cap. 19.1). Ei semănau atât de mult cu oamenii, încât acei posedăți de demoni (homosexualii) din Sodoma, au încercat să pună mâna pe ei. Domnul a rămas la Avraam și a avut o discuție mai lungă cu el. Chipul de înger în care S-a arătat Domnul era un chip omenesc. Dumnezeu

l-a făcut pe om după chipul Său.

În Exod 33.11 citim: „*Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui.*” Moise și-a exprimat o rugămintă deosebită: „*Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-Mi căile Tale: atunci Te voi cunoaște, și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul acesta este poporul Tău.*” Domnul a răspuns: „*Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă.*” Moise i-a zis: „*Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici.*” (Exod 33.13-15). Sigur că Moise nu s-a îndoit de făgăduința dată de Domnul, dar a dorit să-i fie reconfirmată, pentru că în Exod 23.20-21 Domnul l-a asigurat cu următoarele cuvinte: „*Iată, Eu trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum, și să te ducă în locul, pe care l-am pregătit. Fii cu ochii în patru înaintea Lui, și ascultă glasul Lui: să nu te împotrivești Lui, pentru că nu vă va ierta păcatele, căci Numele Meu este în El.*” Îngerul acesta era descoperirea personală a Domnului. Există și alte versete care vorbesc despre un asemenea chip vizibil.

În Isaia 63.9 scrie: „*În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și îngerul care este înaintea Feței Lui i-a mântuit: El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime.*” Domnul era prezent în chipul unui Înger. El este Cel ce a eliberat Israelul; El era Acela pe care-L așteptau ei. În ultimul proroc din Vechiul Testament se spune: „*...Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, - zice Domnul oștirilor.*” (Mal. 3.1) Cuvântul „înger” și „sol” este același cuvânt. În Fapte 7.38 citim despre darea Legii, despre Moise și despre Îngerul care i-a vorbit „*El este acela care, în adunarea Israelitilor din pustie, cu îngerul, care i-a vorbit pe muntele Sinai, și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă.*” Cu toții știm că Dumnezeu nu a trimis un înger, ci Domnul a venit și i-a dat lui Moise poruncile. El s-a arătat în chipul vizibil al unui Înger.

Descoperirea Sa într-un chip vizibil în Vechiul Testament este de o importanță deosebită pentru descoperirea Sa personală în chip de om. Ceea ce a trăit Iacov, tatăl celor douăsprezece seminții, trebuie să ne slujească la fel de mărturie. Despre el este scris: „*... s-a luptat cu Dumnezeu. S-a luptat cu îngerul și a fost biruitor, a plâns și s-a rugat de el. Iacov l-a întâlnit la Betel și acolo ne-a vorbit Dumnezeu. DOMNUL ESTE DUMNEZEUL OȘTIRILOR; Numele Lui este Domnul (Yahweh).*” (Osea 12.4-5). În acest text este vorba din nou despre înger, Domnul oștirilor și Dumnezeu - este Unul singur, care S-a descoperit în multe chipuri, rămânând totuși același.

Descrierea detaliată despre acest eveniment o găsim în Geneza 32, de la versetul 24. Trăirea aceasta nu este prea ușor de imaginat. Dumnezeu Atotputernic care locuiește în slava Sa, prezent pretutindeni, se poate descoperi totuși în chipul unui bărbat cu care Iacov s-a putut lupta. Noi citim despre el: „*Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, așa că i s-a scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când se lupta cu el. Omul acela a zis: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile.” Dar Iacov a răspuns: Nu Te voi lasă să pleci până nu mă vei binecuvânta.*” Omul acela i-a zis: „*Cum îți este numele?*” „*Iacov,*” a răspuns el. Apoi a zis: *Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel (Cel ce luptă cu Dumnezeu); căci ai luptat cu Dumnezeu și cu oameni, și ai fost biruitor.*” Iacov l-a întrebat: „*Spune-mi, Te rog, Numele Tău.*” El a răspuns: „*Pentru ce îmi ceri numele?*” Și l-a binecuvântat acolo. Iacov a pus locului aceluia numele Peniel (Fața lui Dumnezeu); „*căci, a zis el, am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață.*”

Înainte de a muri, Iacov i-a binecuvântat pe cei doi fii ai lui Iosif cu brațele încrucișate și a spus: „*Dumnezeul, înaintea căruia au umblat părinții mei, Avraam și Isaac, Dumnezeu, care m-a călăuzit de când m-am născut, până în ziua aceasta, Îngerul, care m-a izbăvit de orice rău, să binecuvânteze pe copiii aceștia! Ei să poarte numele meu și numele părinților mei, Avraam și Isaac, și să se înmulțească foarte mult în mijlocul țării!*” (Gen. 48.15-16). Dumnezeu nevăzut S-a putut arăta într-un chip vizibil.

În Exod 24, de la versetul 9 citim: „*Moise s-a suit împreună cu Aaron, Nadab și Abihu, și cu șaptezeci de bătrâni ai lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era un fel de lucrare de safir străveziu, întocmai ca cerul în curăția lui. EL nu Și-a întins mâna împotriva aleșilor copiilor lui Israel. Ei au văzut pe Dumnezeu, și totuși au mâncat și au băut.*” Cine își poate închipui că s-ar putea arăta înaintea Dumnezeului Atotputernic și să mănânce și să bea în prezența Lui? Noi credem că este adevărat, pentru că așa spune Cuvântul Său sfânt. Nici un om nu putea să-

L vadă pe Dumnezeu în plinătatea slavei Sale ca Duh, în veșnicie. EL a fost văzut de la început, abia după ce S-a descoperit în trup duhovnicesc. Cei șaptezeci de bătrâni și cei ce erau cu Moise L-au văzut pe Domnul Dumnezeu în slava Sa. Dumnezeu este real: El poate vorbi, poate auzi și poate să scrie, etc.

Prorocul Ezechiel relatează și el una din trăirile sale: „...era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om care ședea pe el” (cap. 1.26). Niciodată n-a văzut cineva două sau trei persoane pe scaunul de domnie. Termenul de „Dumnezeu triunic” sau „Sfânta treime” nu se găsește în sfânta Scriptură. Nici un proroc și nici un apostol nu a tâlcuit vreodată vreun text din Scriptură, cum că Dumnezeu ar consta din mai multe persoane. Noi găsim numai diferite descoperiri ale unicului Dumnezeu.

CLARIFICARE

Datorită răstălmăcirilor care au fost date mai departe atâta timp, este necesar să clarificăm cui a vorbit Dumnezeu la creațiune când El a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră...” Nu dorim explicațiile acestui verset, ci avem nevoie de un răspuns neîndoielnic din Cuvântul lui Dumnezeu. Aici facem o provocare: când, și unde, vreun proroc sau vreun apostol a citit sau a explicat din acest text că ar fi vorba despre mai multe persoane în cadrul Dumnezeirii? În Iov 38.4-7, Domnul îl întreabă pe robul Său: „Unde erai tu când am întemeiat pământul? Spune, dacă ai pricepere. Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliiile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului, atunci când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie?” Mai limpede nu se poate spune. Când Domnul Dumnezeu a creat pământul, cetele cerești erau prezente și au izbucnit în cântări de bucurie, iar îngerii scoteau strigăte de veselie. Dumnezeu nu era singur, dar nici nu a existat în mai mult de o persoană. El nu a purtat nici un monolog și nici nu a vorbit cu un alt Dumnezeu, care de fapt nici nu există, ci a vorbit cu îngerii (numiți „fiii lui Dumnezeu”) care erau în jurul Lui.

În Geneza 11.7 Domnul a vorbit din nou la plural: „Haidem! să Ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.” Domnul a vorbit din nou cu cei ce erau alături de El. Dar mai înainte este versetul 5 unde citim deslușit: „Domnul S-a pogorât să vadă...” Întotdeauna El a fost văzut înconjurat de oștile cerești. Prorocul Mica mărturisește: „Am văzut pe Domnul stând pe scaunul de domnie și toată oștirea cerurilor stând la dreapta și la stânga Lui.” (2 Cro. 18.18). Și în cazul acesta este foarte clar cui a vorbit Domnul. El a putut să vorbească numai cu acele ființe cerești care se aflau în prezența Lui.

Isaia relatează una dintre trăirile sale supranaturale: „... am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui... Strigau unul la altul, și ziceau: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!” (Isa. 6.1-3). Asemenea relatări nu au nevoie de explicații – acestea dau lumină. Vedem de asemenea deosebirea dintre îngerii cu chip de oameni și heruvimi și serafimi. Heruvimii și serafimii sunt ființe supranaturale cu aripi care-L laudă tot timpul pe Domnul; îngerii stau înaintea Lui. Ei sunt „duhuri slujitoare” – Evrei 1.14. Ei erau cei cărora le-a vorbit El în versetul 8: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” „Noi” nu a fost folosit niciodată cu referire la alte persoane din Dumnezeire. Acest lucru este absolut imposibil. Chiar și gândul că Dumnezeu există în trei persoane, nu este altceva decât o blasfemie! El nu este „trei persoane și totuși una” și nici nu este o ființă cu trei capete. Nu este nici o „trinitate imanentă”, cum spun teologii moderni.

Dumnezeu s-a descoperit celor care au crezut în El. Ei primeau făgăduințele Lui și aveau claritate despre El. Nici prorocii din Vechiul Testament și nici apostolii din Noul Testament nu au purtat vreodată o discuție despre Dumnezeu. Aceste discuții au început în sec. III d. Hr. când filozofii grecești și ideile romane despre zeii lor au fost aduse în creștinismul apostat (apostat: care s-a lepădat de credință – n.tr.). Așa zișii învățați au încercat să explice Dumnezeirea după închipuirile lor tradiționale. Așa a luat ființă învățătura trinitară. Trist dar adevărat: teologia de astăzi din biserici se bazează pe ceea ce au crezut oamenii, și nu pe mărturia originală a prorocilor și

apostolilor, cum se crede în general. Învățătura greșită despre Dumnezeu este privită în general ca fiind corectă, iar cea adevărată este respinsă ca falsă. Dumnezeu nu este așa cum încercăm să-L facem noi, ci așa cum este El. Oamenii își fac dumnezei, însă Domnul rămâne Dumnezeu — „*același ieri, azi și în veci*” (Ps. 102.26-28; Isa. 48.12, Evrei 13.8).

Dumnezeu nici nu S-a înmulțit și nici nu S-a schimbat. Nici un iudeu adevărat n-ar accepta ideea trinității. Așa ceva este exclus, pentru că așa ceva nu există în toată mărturia Sfintei Scripturi. Dumnezeu se descoperă în diferite feluri, conform mărețului Său plan.

TRECEREA

Noul Testament creează oamenilor mai multe greutăți în ceea ce privește Dumnezeirea, decât Vechiul Testament. Aceasta vine din cauza învățăturilor teologice pe care le-am moștenit până în ziua de azi. Dar acestea sunt total nebiblice. Chiar la Conciliul de la Niceea (325 d. Hr.) nu a existat nici o discuție despre trinitate. Fiecărui istoric al bisericii îi este cunoscut, că acolo s-a pus problema divinității lui Isus Hristos care a fost apărată de Atanasie în contradicție cu Arius care credea că Hristos a fost creat. De atunci încolo au început formulările despre trinitate. Acestea sunt un produs al minții umane – o răstălmăcire totală a Scripturii. Cuvintele prorocilor și ale apostolilor nu au fost luate în considerare. Învățătura trinității s-a născut într-o epocă de gândire filozofico-teologică. Oamenii și-au poruncit propriei lor minți: „Tu trebuie să vezi trei persoane ca un singur Dumnezeu.” Totuși ei nu au văzut unul singur, ci trei, și astfel monoteismul a devenit „triuism”. Nu sunt „trei care formează unul” – ci este Unul, care se descoperă ca Tată, Fiu și Duh Sfânt. Dumnezeu deasupra noastră, cu noi și în noi.

Având în vedere planul lui Dumnezeu de mântuire, noi înțelegem că singurul Dumnezeu a început să lucreze. În veșnicie El nu s-a descoperit nicicum. Dar la început El a pășit afară ca „Logosul – Cuvântul”, Dumnezeul lucrător - (Ioan 1.1). Apoi El s-a descoperit într-un trup de carne. Dumnezeu a vorbit prin prorocii Săi, dar vorbirea Sa prin Fiul nu mai era acum o prevestire, ci era răspunsul, rezultatul. Este vorba despre cea mai mare descoperire a lui Dumnezeu Însuși. Cel ce este din veșnicie a pășit în timp și a făcut istorie. Cuvântul, care era la început, a devenit trup și a locuit printre noi (Ioan 1.14). Se făcuse lumină, o zi nouă începuse: ziua mântuirii (Isa. 49.8; 2 Cor. 6.2). Soarele dreptății se ivise; viața nouă, lucrată prin Duh apăruse. Dumnezeu a început să-și materializeze planul Său cu omenirea. Noi trebuie să vedem că El și descoperirile Sale nu sunt persoane diferite, în ciuda deosebirilor dintre ele. Numai dacă este adevărat că însuși Dumnezeu era în Hristos, atunci este adevărat și că El ne-a împăcat cu Sine însuși (2 Cor. 5.19).

Un istoric scrie despre învățătorul bisericesc Atanasie, care s-a referit la Ireneu: „**Pentru Atanasie gândul că în Isus ni s-a arătat Dumnezeu însuși, a fost hotărâtor. Însuși Dumnezeu ni s-a făcut cunoscut și ne-a răscumpărat, iar noi avem în El pe Tatăl însuși.**” Martin Luther a spus: „**Mântuitorul trebuie să fie însuși Dumnezeu, pentru că nimeni altcineva nu ne putea răscumpăra din groaznica noastră cădere în păcat și moarte veșnică. Nu puteam fi mântuiți decât printr-o persoană veșnică care are putere asupra păcatului și a morții, să le anuleze pe acestea și în schimb să ne dea neprihănirea și viața veșnică. Acesta nu putea fi un înger, nici o creatură, ci trebuia să fie însuși Dumnezeu.**”

Învățătura cu totul nebiblică despre o „Sfântă treime” a devenit cea mai mare piedică pentru evrei, musulmani și toți ceilalți. În loc să vadă descoperirile lui Dumnezeu ca Tată, Fiu și Duh Sfânt una după alta, mintea omenească le-a așezat una lângă alta, ca pe trei persoane. Ar trebui să-i fie clar fiecărui om cu frică de Dumnezeu, că Vechiul și Noul Testament trebuie să concorde deplin și că nu poate exista nici o contradicție. Profeția și împlinirea trebuie să fie în concordanță, și sunt de fapt. Vechiul Testament spune că El va veni, iar Noul Testament confirmă faptul că El a venit într-un chip omenesc. Conform Geneza 1.26-28, Adam a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, adică într-un trup duhovnicesc. În vremea aceea Dumnezeu nu se arătase încă într-un trup de carne. Mai târziu, în Geneza 2.7, Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om din țărâna pământului. După aceea El a luat-o pe Eva din Adam. Pentru că omul a căzut în păcat în acest trup de carne, trebuia ca Dumnezeu să vină într-un trup de carne ca să ne poată răscumpăra. Hristos a fost al doilea Adam. Pe Golgota coasta Lui a fost deschisă și Mireasa Lui a fost răscumpărată prin sânge.

Ea este carne din carnea Lui, os din oasele Lui. (Efes. 5.30). Omul trebuia să capete natura divină, de aceea Dumnezeu a devenit om după trup, dar a rămas Dumnezeu după Duh. El era în ceruri ca Tată, și pe pământ ca Fiu. Acest lucru a trebuit să se întâmple pentru ca să unească cerul și pământul - Dumnezeu și omul.

Faptul că există numai un singur Dumnezeu, ne este dovedit atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Descoperirile ca Tată, Fiu și Duh Sfânt nu L-au înmulțit pe singurul Dumnezeu. „*Isus i-a răspuns: „Cea dintâi poruncă este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn.” Și: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta”; iată porunca dintâi.”*” (Marcu 12.29-30). Cum își închipuie cineva că Domnul ar fi spus ceva contrar Cuvântului lui Dumnezeu? Apostolul Pavel spune în Romani 3.30: „... deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință și pe cei netăiați împrejur.” În epistola lui Iuda, apostolul scrie: „... singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.” (vers. 25).

Înainte de a ne ocupa de diferitele descoperiri, trebuie subliniată încă o dată Dumnezeirea Sa din perspectiva Noului Testament. Romani 9.4-5: „*Ei sunt israeliți, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, fâgăduințele, patriarhii, și din ei a ieșit după trup Hristosul, care este mai presus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!*” Cine ar putea să nege o asemenea afirmație? Apostolul Ioan o exprimă astfel: „*Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. EL este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.*” (1 Ioan 5.20). Dumnezeu se poate descoperi ca Tată, Fiu și Duh Sfânt, și să rămână totuși același Dumnezeu.

Pavel depune o mărturie copleșitoare, spunând: „*Și fără îndoială mare este taina evlaviei... Cel ce (Dumnezeu) a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.*” (1 Tim. 3.16). Mărturia unitară a prorocilor și apostolilor nu poate rămâne neuzită și nici trecută cu vederea de către cei credincioși. Dumnezeirea lui Isus Hristos este temelia credinței noastre și condiția absolută pentru mântuirea noastră. Pavel scrie către coloseni: „...*pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste, și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.*” (cap. 2.2-3). Numai dacă primim adevărata descoperire a lui Isus Hristos vom avea acces la toate aceste comori ascunse.

CREATORUL

Aceleași noțiuni care au fost folosite în Vechiul Testament pentru Dumnezeu, sunt folosite în Noul Testament pentru Domnul Isus: Răscumpărător, Împărat, Păstor, Judecător, etc. Noi știm că Dumnezeu este Creatorul. Trebuie să fie clar că numai Unul este Cel care a creat. În Ioan 1.10 citim: „... *lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.*” Această afirmație se referă la Domnul Isus Hristos. Tot la El se referă Coloseni 1.16-17: „*Pentru că prin El au fost făcute roate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru EL.*” Putem împăca toate aceste afirmații cu toate celelalte relatări despre creație?

În 1 Corinteni 8.6 este scris: „... *totuși pentru noi nu există decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El și noi.*” Aici sunt subliniate două lucruri: mai întâi, că există numai un Dumnezeu, care este Tatăl, și ni se spune că toate lucrurile au fost create de El. Apoi se spune că există un singur Domn, Isus Hristos, și toate lucrurile au fost făcute prin El. Atunci prin cine a avut loc creația? Avem noi doi creatori? Sigur că nu. Există numai un singur Creator. EL este Dumnezeu și S-a descoperit ca Tată în Fiul. Fiul este Domnul și astfel El este Dumnezeu.

În cartea profetică a Noului Testament, Apocalipsa, citim din nou despre Domnul Dumnezeu: „*Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!*” (Apoc. 4.11). Vedem că este nevoie să luăm diferite versete care se referă la aceeași temă, ca să avem o imagine clară.

„EU SUNT”

În Ioan 8.24 Domnul nostru spune: „*De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.*” Dacă noi nu credem că „EU SUNT” ne-a mântuit, vom muri în păcatele noastre. „EU SUNT” a vorbit încă din zilele lui Moise: „*Moise a zis lui Dumnezeu: Iată, când mă voi duce la copiii lui Israel și le voi spune: „Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi”; și mă vor întreba „Care este Numele Lui?” ce le voi răspunde?*” Dumnezeu a zis lui Moise: „*EU SUNT Cel ce sunt.*” Și a adăugat: „*Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: „Cel ce se numește „EU SUNT”, m-a trimis la voi.*” (Exod 3.13-14).

Domnul nostru a folosit de repetate ori în Noul Testament aceste cuvinte din Vechiul Testament, referindu-se la Sine. EL a spus: „*EU SUNT calea, adevărul și viața.*” „*EU SUNT învierea.*” „*EU SUNT pâinea vieții.*” „*EU SUNT lumina lumii*”, etc. În Ioan 8.57 este scris: „*N-ai nici cincizeci de ani*”, *I-au zis iudeii, „și ai văzut pe Avraam!” Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, SUNT EU.*”” EU SUNT a fost același Domn care le-a vorbit lui Avraam și lui Moise.

În Isaia 44.6b Domnul vorbește astfel: „*EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă, și afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.*” Un cuvânt asemănător găsim în Isaia 48.12: „*EU, EU SUNT Cel dintâi, și tot EU SUNT și Cel din urmă.*” Aceeași expresie este scrisă și în Noul Testament: „*Nu te teme! EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor.*” (Apoc. 1.17-18). Yahweh vorbește în Vechiul Testament: „*EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă...*” Isus, Domnul nostru, spune în Noul Testament: „*EU SUNT Cel dintâi și Cel de pe urmă...*” Dacă ar fi două persoane diferite, am dori să știm care din ei este de fapt Cel dintâi și Cel de pe urmă? Este minunat să urmărim dovada Cuvântului! În Apocalipsa 1.8 se spune frumos: „*EU SUNT Alfa și Omega, începutul și Sfârșitul*”, *zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.*” Ciudat, dar Domnul Isus se referă la Sine ca fiind Cel Atotputernic. Nu, ar fi ciudat dacă ar fi făcut altfel. Este minunat să urmezi Cuvântul și să-ți fie descoperit prin Duhul Sfânt. Yahweh din Vechiul Testament este Isus din Noul Testament. El rămâne întotdeauna Același. O însemnătate deosebită are propria Lui mărturie din Apocalipsa 1.8. Ferice de cel care crede cum spune Scriptura. Dumnezeu nu va scrie o Biblie nouă. EL ar spune astăzi, ce a spus El întotdeauna; El nu trebuie să se corecteze. Noi suntem cei ce avem nevoie de corectare.

ÎMPĂRATUL

Cât de des a fost numit Domnul Dumnezeu în Vechiul Testament „Împărat”, sigur nu a rămas ascuns niciunui cititor al Bibliei. David s-a rugat: „*Ia aminte la strigătele mele, Împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine mă rog!*” (Ps. 5.2) Prorocul Ieremia a spus: „*Dar Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu și un Împărat veșnic.*” (cap. 10.10). Prorocul Isaia o spune astfel: „*Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor...*” (Isa. 44.6)

În Zaharia 9.9 este scris despre Răscumpărător: „*Saltă de veselie fiica Sionului! Strigă de bucurie fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor....*” Aceasta este o făgăduință profetică împlinită literalmente în Noul Testament, în Matei 21.1-5. Mulțimea și-a dat seama că Împăratul ei intra în Ierusalim. Inimile lor erau pline de bucurie, și ei au încercat să exprime practic bucuria aceasta, împodobind drumul și strigând: „*Osana fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!*”

Când S-a născut Mântuitorul, magii au venit la Ierusalim și au întrebat: „*Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor?*” (Mat. 2.2). Când era înaintea lui Pilat, Domnul nostru a fost întrebat: „*Ești Tu Împăratul Iudeilor?*” Pilat a întrebat iarăși: „*Atunci un împărat tot ești!*” *i-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.*” (Ioan 18.33-37).

Așa cum a fost numit Domnul Dumnezeu în Vechiul Testament *Împărat*, tot așa a fost

descrie Isus Hristos în Noul Testament ca *Împărat*. Pavel cuprinde aceasta prin următoarele cuvinte: „*A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.*” (1 Tim. 1.17). O, ce adâncime a înțelepciunii și cunoștinței lui Dumnezeu! Totuși, este nevoie de mai mult decât a alinia niște versete. Numai prin descoperire divină Îl putem cunoaște pe Dumnezeu. Numai cine crede că Dumnezeu S-a descoperit personal în Hristos, poate să recunoască toate textele biblice în contextul lor.

Așezarea Împărăției este înaintea noastră. Dar și acest eveniment a fost deja prevestit în Cuvântul profetic: „*Cântați lui Dumnezeu, cântați! Cântați Împăratului nostru, cântați! Căci Dumnezeu este Împărat peste tot pământul: cântați o cântare înțeleaptă! Dumnezeu împărățește peste neamuri, Dumnezeu stă pe scaunul Lui de domnie cel sfânt.*” (Ps. 47.6-8). Dumnezeu este un Împărat mare, și Împărăția Lui va fi pe tot pământul. Psalmul 96.9-10 spune: „*Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte, tremurați înaintea Lui, toți locuitorii pământului! Spuneți printre neamuri: „Domnul împărățește! De aceea lumea este tare, și nu se clatină.” Domnul judecă popoarele cu dreptate.*” Întreaga fire așteaptă clipa aceea măreață.

În Apocalipsa 11.17 se vestește: „*Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare, și ai început să împărățești.*” Vedem iarăși că se spune despre Dumnezeu că este Împărat, și la fel se spune și despre Domnul Isus Hristos, și noi știm că este un singur Împărat și o singură Împărăție. În Matei 25.31-32 este scris: „*Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui.*” Am putea să întrebăm iarăși cine va fi Cel ce va ședea pe scaunul de domnie. În Zaharia 14.9 citim: „*Și Domnul va fi Împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul Nume.*” Din același context face parte și Apocalipsa 15.3: „*Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!*” Aceste texte ne arată că Domnul Dumnezeu și Domnul Isus Hristos sunt descriși în același fel, ca Împărat. Dacă *Yahweh* al Vechiului Testament nu este Isus din Noul Testament, și dacă nu este adevărat că Domnul este Dumnezeu, atunci am avea de-a face cu doi Împărați diferiți. Sigur că acest lucru este imposibil!

JUDECĂTORUL

Multe texte biblice mărturisesc că Dumnezeu este Judecător. În Psalmul 50.6 se spune: „... *căci Dumnezeu este Cel ce judecă.*” În Psalmul 58.11: „*Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ!*” Prorocul Isaia a scris în cap. 33.22: „*Căci Domnul este Judecătorul nostru, Domnul este Legiuitorul, Domnul este Împăratul nostru: El ne mântuiește!*” Cel care a dat Legea va judeca conform Legii Sale. Iacov exprimă în Noul Testament același gând: „*Unul singur este Dătătorul și Judecătorul Legii: Acela care are putere să mântuiască și să piardă.*” (cap. 4.12). Prorocul Ieremia vorbește de asemenea despre Domnul ca Judecător: „*O, Doamne, Dumnezeul oștirilor, Tu, care ești un Judecător drept.*” (cap. 11.20). Pavel putea spune la sfârșitul vieții sale: „*De acum mă așteaptă cumuna neprihănirii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept.*” (2 Tim. 4.8). În Ioan 5.22 scrie: „*Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului!*”

În Fapte 10, pe când predica, Petru a spus că Isus este Judecătorul rânduit de Dumnezeu pentru cei vii și cei morți (vers. 42). Comparați cu Evrei 12.23 unde se spune despre Dumnezeu: „*V-ați apropiat ...de Dumnezeu, Judecătorul tuturor.*” Și aici ne-am putea întreba din nou: cine va fi de fapt judecătorul? Fie că citim despre Dumnezeu, despre Domnul, despre Tatăl sau Fiul, nu are importanță. Întotdeauna este vorba de Același. Noi trebuie să înțelegem că este vorba de un singur Dumnezeu, pe care Îl vedem în diferite descoperiri.

ÎNTRERUPEREA

Din nefericire, omenirea nu a înțeles ce dorește Dumnezeu și cum Își împlinește El planul Său. Intenția lui Dumnezeu este de a avea cu EL în veșnicie fii și fiice. Chiar de la început, omul a fost rânduit să aibă părtășie cu Dumnezeu și să trăiască veșnic. Adam a fost coroana creațiunii, și a fost creat cu o voință liberă. Lui i-a fost dată responsabilitatea — domnia asupra întregului pământ.

Omul nu a fost creat ca un automat, ci a fost înzestrat cu o voință liberă, cu capacitatea de a iubi, de a simți, de a decide, etc. Totuși, pentru o părtășie desăvârșită cu Dumnezeu se cerea ascultare. Omul urma să stăpânească pământul, dar să se supună stăpânirii Celui Atotputernic. Apoi a sosit clipa când trebuia luată o hotărâre iar Domnul a dat o poruncă ușor de îndeplinit (Gen. 2.15-17). Dar omul a eșuat, și prin aceasta a distrus armonia deplina între sine și Creator și a fost despărțit de El.

Cât a durat această părtășie netulburată cu Domnul Dumnezeu, nu ni se spune. În orice caz, înaintea căderii nu exista păcat, nici lacrimi, nici boală, nici durere, nici moarte. Pentru că noi am fost rânduiți să trăim veșnic, Dumnezeu a făcut o cale prin care să ne aducă în starea de la început.

Primul care I s-a împotrivit lui Dumnezeu a fost ființa angelică numită Lucifer. În Isaia 14.12 citim: „*Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!*” În Ezechiel 28 de la v. 13 este descrisă aceeași ființă: „*Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu...*” „*Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse...*” „*Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua când ai fost făcut, până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine.*”

Ființa aceasta este cel mai mare dușman al lui Dumnezeu. El nu a fost mulțumit de locul rânduit lui de Dumnezeu, ci a vrut să se înalțe. De când s-a despărțit de Dumnezeu are un singur scop: să despartă și omenirea de Dumnezeu. Pentru că Satana este o ființă spirituală, nu putea să înșele neamul omenesc fără a intra în șarpe. Pe vremea aceea, specia aceasta nu era o reptilă, ci abia după blestem a devenit el astfel (Gen. 3.14). Așa cum reiese din Geneza 3, șarpele a atras-o pe Eva într-o discuție lungă. Eva a fost atrasă în argumente, iar acestea seamănă întotdeauna îndoială. Dumnezeu a vrut să spună exact ce a spus, și a spus exact ce a vrut să spună. Dar șarpele a argumentat: „*Hotărât că nu veți muri.*” Eva a început să se îndoiască de Cuvântul lui Dumnezeu. Așa începe Satana cu fiecare din noi. A te îndoii de Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu este de fapt o inspirație din partea celui rău.

Dumnezeu l-a avertizat pe Adam: „*dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.*” (Gen. 2.17). Satana i-a spus Evei prin șarpe contrariul: „*Hotărât că nu veți muri.*” (Gen. 3.4). Acum ea trebuia să ia o hotărâre: ce și pe cine să creadă? Eva a fost atrasă în „vraja” lui și a fost înșelată. La rândul ei, ea l-a atras pe Adam în păcat și astfel părtășia între Dumnezeu și oameni a fost distrusă.

De atunci toată lumea este despărțită de Dumnezeu și se află sub influența Satanei. Fiecare om care este născut în lumea aceasta, este un copil al morții. Nimic nu este mai sigur în viață, ca moartea.

După fărădelege, Domnul a trebuit să-i alunge din grădină pe Adam și Eva, ca să nu mănânce din pomul vieții și să trăiască veșnic în păcat. Trebuia să fim răscumpărați, înainte de a primi viața veșnică. Dumnezeu însuși i-a îmbrăcat pe Adam și Eva în piei. S-a vărsat astfel sânge, arătând că împăcarea va avea loc numai prin vărsare de sânge. A fost o măreață zi a răscumpărării. Când Hristos era pe moarte, EL i-a răspuns celui care-L striga: „*Adevărat îți spun: astăzi vei fi cu Mine în rai.*” (Luca 23.43). Din ziua aceea de pe Golgota, fiecare poate intra iarăși în rai prin credința în răscumpărarea făcută prin Isus Hristos.

Toți oamenii se nasc în lumea aceasta despărțiți de Dumnezeu. Oricare din noi ar fi procedat ca Adam și Eva. De aceea cu toții suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu și avem nevoie de răscumpărare. Ceremoniile religioase care se practică pretutindeni nu au nimic în comun cu mântuirea noastră. Acestea pot fi asemănați cu frunzele de smochin cu care și-au făcut șorțuri Adam și Eva. Așa cum i-a găsit Domnul pe primii oameni după ce au încălcat Cuvântul Său, în aceeași stare îi găsește pe toți de atunci încolo, pentru că noi toți am încălcat poruncile Lui și suntem vinovați.

În primele două milenii au fost numai câțiva oameni, ca de exemplu Enoh, Noe și Avraam, cărora li s-a descoperit Dumnezeu. Omenirea mergea pe căi proprii și se închina la idoli. În timpul lui Moise, Dumnezeu a ales Israelul ca popor al Său. Au fost date poruncile; au fost rânduite diferite jertfe, cum ceruse Domnul pe vremea aceea. Aceste jertfe nu puteau să efectueze o răscumpărare definitivă, ci doar acopereau păcatele. Ele erau un îndrumător spre marea jertfă a Mielului lui Dumnezeu care urma să ridice păcatele lumii. El urma să îndepărteze zidul de despărțire dintre Dumnezeu și omenire. Legea a fost necesară, căci numai prin aceasta se ajunge la cunoștința păcatului (Rom. 3.20), și atunci recunoaștem nevoia de mântuire. Duhul lui Dumnezeu ne convinge

pe baza poruncilor date. Noi mărturisim cu părere de rău că nu le putem ține și ne recunoaștem vinovați. Astfel recunoaștem starea noastră păcătoasă și necesitatea mântuirii.

Înteruperea temporară prin neascultarea omenească nu putea să facă fără putere planul cel veșnic al lui Dumnezeu cu omenirea. Prin călcarea poruncii, noi am fost despărțiți de Dumnezeu, dar prin împăcare suntem readuși în părtășie cu El. Dumnezeu nu a renunțat. El a croit o cale prin care să ne aducă înapoi. El ne-a răscumpărat. El a biruit moartea și locuința morților și ne-a dăruit viața veșnică. Noi nu aveam cum să ne apropiem de Dumnezeu. El a trebuit să vină la noi și să facă o cale ca noi să putem merge la El. Fiecare cunoaște prorocia din Isaia 40.3: „*Un glas strigă: „Pregățiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul nostru.”*” În versetul 9+10 citim: „*Suie-te pe un munte înalt, ca să vestești Sionului vestea cea bună; înalță-ți glasul cu putere, ca să vestești Ierusalimului vestea cea bună; înalță-ți glasul, nu te teme, și spune cetăților lui Iuda: „Iată Dumnezeul vostru! Iată, Domnul Dumnezeu vine cu putere, și poruncește cu brațul Lui.”*” În cap. 35.4 se spune: „*Spuneți celor slabi de inimă: „Fiți tari, și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru... El însuși va veni, și vă va mântui.”*” În Isaia 52.10 este scris: „*Domnul Își descoperă brațul Său cel sfânt, înaintea tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru!*”

Răscumpărătorul urma să fie Însuși Dumnezeu. Acest lucru este foarte clar din toate textele Vechiului Testament. Pe întreaga durată a celor patru mii de ani, niciodată nu găsim un Tată care vorbește unui Fiu în ceruri. Ca Duh, Dumnezeu nu putea fi supus morții, de aceea El trebuia să vină într-un trup omenesc. Numai așa a fost posibil ca El să ne răscumpere și să ne reazeze în starea de la început, pe care am avut-o înaintea căderii.

ZIDIREA DUMNEZEIASCĂ

Dumnezeu a făcut începutul unei zidiri noi prin naștere. Neamul omenesc a început prin creație. Neamul dumnezeiesc a început prin naștere. Între Dumnezeu și oameni trebuia stabilită o relație de Tată-fiu. EL nu a putut face aceasta prin Avraam, Moise sau vreun alt proroc, pentru că toți aceștia fuseseră născuți în lumea aceasta printr-o naștere firească, fiind astfel o parte a creațiunii căzute în păcat. Dumnezeu a făcut începutul unei zidiri noi printr-o naștere supranaturală: aceasta s-a petrecut prin singurul Fiu născut. Dumnezeu a creat sămânța de viață în fecioara Maria. Ea a fost doar purtătoarea Copilului. Maria a spus: „*Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!*” (Luca 1.38). Scriptura nu știe nimic despre o „mamă a lui Dumnezeu”; nici prorocii și nici apostolii nu cunoșteau noțiunea aceasta. De când să aibă Dumnezeu o mamă? Dumnezeu este veșnic și nu a fost născut niciodată. Isus însuși nu a numit-o niciodată „mamă” pe Maria, ci întotdeauna numai „femeie”.

Hristos a devenit Cel dintâi născut dintre mai mulți frați (Rom. 8.29). Adam a fost fiul creat al lui Dumnezeu, Hristos a fost Fiul născut al lui Dumnezeu. Numai prin El putem fi născuți din nou, și să devenim o parte din neamul dumnezeiesc. Este scris: „*Suntem din neamul Lui... Astfel dar, fiindcă suntem de neam de Dumnezeu...*” (Fapte 17.28-29). Având în vedere faptul că Dumnezeu a început o zidire nouă, înțelegem mult mai bine Apocalipsa 3.14: „*...Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu.*” Aici nu este vorba despre creațiunea universului, ci despre începutul noii zidiri prin naștere din nou. Așa cum a primit Maria Cuvântul făgăduit, și a fost umbrată de Duhul Sfânt, tot așa toți fiii și fiicele lui Dumnezeu trebuie să primească Cuvântul făgăduit, apoi Duhul Sfânt se coboară peste ei ca să aducă o nouă viață. Domnul a spus clar: „*...dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.*” (Ioan 3.3). În același capitol ni se spune cum are loc nașterea duhovnicească - cu siguranță că nu prin ceremonii religioase. Sămânța divină care este Cuvântul trebuie pusă mai întâi în sufletul nostru. Fără sămânța divină nu poate exista naștere din nou și nici viață duhovnicească. Toate ceremoniile religioase nu sunt altceva decât pretenții false. Toate acestea sunt zadarnice și constituie cel mai mare obstacol pus în calea oamenilor.

Mântuitorul nostru trebuia să fie om și în același timp Dumnezeu, dar acest lucru a fost greșit înțeles. În Ioan 10 iudeii L-au acuzat pe Domnul de hulă și au zis: „*TU care ești un om, Te faci Dumnezeu.*” Isus le-a răspuns: „*Nu este scris în Legea voastră: „EU am zis: Sunteți*

dumnezei?” (Ps. 82.6). *Dacă Legea a numit „dumnezei” pe aceia, cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu,—și Scriptura nu poate fi desființată, — cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M-a sfințit și M-a trimis în lume ? Și aceasta, pentru că am zis: „Sunt Fiul lui Dumnezeu?”*” În Vechiul Testament, Cuvântul Domnului a venit la proroci. Ei au fost numiți dumnezei datorită substanței divine pe care au primit-o, și care este Cuvântul. Din Dumnezeu poate ieși numai ceva divin. Astfel Cuvântul care vine de la Dumnezeu este sămânța divină (Luca 8.11) prin care noi devenim copii ai lui Dumnezeu. *„EL, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.”* (Iac. 1.18). Apostolul Petru subliniază același lucru prin următoarele cuvinte: *„...fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.”* (1 Pet. 1.23) Acest lucru să nu rămână o simplă învățătură, ci să fie o trăire personală. Cu siguranță că nu este suficient să te alături unei biserici.

În timpul celor patru mii de ani ai Vechiului Testament nu a existat nici un proroc care să se fi adresat lui Dumnezeu cu „Tată ceresc”. Tot așa nu este relatat despre nimeni care să se fi adresat vreunui Fiul al lui Dumnezeu. Este foarte important să știm aceasta. Făgăduințele se află în Vechiul Testament, dar împlinirea acestora este în Noul Testament. Trecerea de la Vechiul la Noul Testament a fost necesară pentru mântuirea noastră. A avut loc o nouă descoperire a lui Dumnezeu, în legătură cu legământul cel nou: pentru că noi urma să fim făcuți fii, această descoperire trebuia să aibă loc în Fiul. În același timp noi recunoaștem că Același Domn Yahweh din Vechiul Testament este Fiul, Domnul Isus, în Noul Testament. Dumnezeu nevăzut, Elohim, s-a descoperit vizibil în timpul Vechiului Testament ca Domnul, Yahweh. Același Dumnezeu este Tatăl, care s-a descoperit în Fiul într-un chip vizibil, într-un trup omenesc. Numele „Isus ” (evreiește Yahshua) înseamnă „Yahweh Salvatorul”. Fiecare Nume al lui Dumnezeu trebuie lăsată în legătura de care aparține. Acolo unde se folosește cuvântul „Tatăl”, acesta nu poate fi înlocuit cu „Fiul”; dacă se vorbește despre „Fiul”, nu se poate folosi denumirea „Tatăl”. Totul își are locul său exact, ca de exemplu Făcător, Mântuitor, Împărat, Judecător, ș.a.m.d. Diferitele descoperiri ale lui Dumnezeu nu pot fi schimbate între ele. Singurul Dumnezeu, care are multe calități, a devenit Tatăl nostru ceresc de când S-a descoperit pe pământ în Fiul. Ca Tată, El nu a fost născut niciodată și nici nu a murit vreodată. Ca Fiul, El a fost născut, El a suferit, a murit și apoi a înviat.

Dumnezeu a fost preocupat de noi, de aceea a trebuit să ne facă o parte din planul Său. Acest lucru s-a întâmplat prin lucrarea de răscumpărare. În Rom. 6.5 este scris: *„În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.”* Pe cât de sigur S-a descoperit Dumnezeu în Hristos, la fel de sigur se va descoperi Hristos în credincioși, și la fel de sigur cum a înviat El din morți, cei ce sunt ai lui Hristos vor avea și ei parte de prima înviere. *„Și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa.”* (1 Cor. 6.14).

Trebuie să ne gândim și la faptul că niciodată nu găsim scris nicăieri în Biblie termenul de „Fiul veșnic” sau „Fiul ceresc”, dar găsim „Dumnezeul veșnic” și „Tatăl ceresc”. Trebuie să luăm bine seama la toate acestea. De exemplu nimeni nu a spus „L-am văzut pe Dumnezeu, deci L-am văzut pe Domnul”; dar toți cei ce L-au văzut pe Domnul au putut spune: „L-am văzut pe Dumnezeu.” Nici Tatăl nu a putut spune: „Cine Mă vede pe Mine, acela Îl vede pe Fiul”, dar Fiul putea să spună: *„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.”* (Ioan 14.9). Noi Îl putem cunoaște pe Dumnezeu numai prin descoperire divină. Nu ne oprim la diferitele sale descoperiri, ci toate acestea provin din El. În Luca 10.22 este scris: *„...și nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl, nici cine este Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.”* Deja înainte de întemeierea lumii Dumnezeu plănuse toate lucrurile. Deja din veșnicie urma ca slava lui Dumnezeu să fie descoperită prin Isus Hristos. Prin știința Lui de mai înainte, El a putut să-i aleagă înaintea întemeierii lumii pe cei ce urmau să devină fiii și fiicele Sale (Efes. 1.4-5). Numele lor au fost scrise în cartea vieții Mielului (Apoc. 13.8), înainte de începutul timpului. Există o alegere divină mai dinainte: Hristos a fost rânduit mai dinainte să fie Răscumpărător, iar Mireasa Lui a fost rânduită mai dinainte să fie răscumpărată. Pe baza științei Lui mai dinainte, Dumnezeu i-a cunoscut pe aceia care vor primi Cuvântul și mântuirea Sa, de aceea i-a putut rândui mai dinainte pentru viața veșnică. Prin știința Lui mai dinainte, El ne-a inclus în mărețul Său plan. (Rom. 8.29-30).

SĂ LUĂM BINE SEAMA

În creștinătatea din zilele noastre puteți auzi clerul spunând „Fiți binecuvântați de Dumnezeu Tatăl, de Dumnezeu Fiul și de Dumnezeu Duhul Sfânt”. Trebuie să recunoaștem însă că o asemenea formulare nu a fost folosită nici măcar o singură dată de vreun proroc sau apostol. Sigur că Dumnezeu este Tatăl nostru, dar nu veți găsi termenul de „Dumnezeu Fiul” ci mai degrabă FIUL LUI DUMNEZEU. Același lucru este valabil și în cazul Duhului Sfânt. Nici măcar o dată nu găsim pe cineva spunând în Scriptură „Dumnezeu Duhul Sfânt”. Nu „Dumnezeu Duhul Sfânt” se mișcă deasupra apelor, ci DUHUL LUI DUMNEZEU (Gen. 1.2). Este de neînțeles de ce totul a fost răsucit. Nu „Dumnezeu Duhul Sfânt” a coborât peste Mesia când Acesta a fost botezat, ci Duhul lui Dumnezeu (Mat. 3.16). Nu „Dumnezeu Duhul Sfânt” a umbrit-o pe Maria, ci așa cum este scris: „*Duhul Sfânt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Prea înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine, va fi chemat FIUL LUI DUMNEZEU.*” (Luca 1.35). Cuvântul „Dumnezeu” este folosit ca și combinație numai când se vorbește despre Tatăl – *de exemplu „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl...”* – dar niciodată atunci când este vorba despre Fiul sau despre Duhul. Dacă Duhul Sfânt ar fi o altă persoană, atunci Copilul trebuia numit „Fiul Duhului Sfânt”, pentru că Duhul Sfânt a umbrit-o pe Maria. Duhul Sfânt este pur și simplu Duhul lui Dumnezeu, iar Fiul lui Dumnezeu este descoperirea Tatălui în chip vizibil.

În Ioel 2.28 Dumnezeu a spus: „*După aceea voi turna Duhul Meu peste orice făptură...*” Împlinirea acestei făgăduințe ne este descrisă în Fapte 2. Dumnezeu nu a revărsat o altă persoană, ci El a turnat pur și simplu Duhul Lui, exact așa cum a făgăduit. În Fapte 1.4-8, Isus a vorbit despre făgăduința Tatălui. EL nu a spus numai că va trimite Duhul Sfânt, (Ioan 16.7) ci a făgăduit că El însuși se va întoarce (Ioan 14.18). Ambele sunt adevărate: în ziua Cincizecimii EL a venit prin Duhul ca să locuiască în inimile credincioșilor. Acum Hristos este în noi, ca Duh, nădejdea slavei (Col. 1.27). În prima sa predică, Petru s-a referit la evenimentul acela: „*Și acum, odată ce S-a înălțat prin dreapta lui Dumnezeu, și a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt, a turnat ce vedeți și auziți.*” (Fapte 2.33). Ioan Botezătorul vestise deja: „*EL vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.*” (Mat. 3.11). Adevărata învățătură apostolică este că în Hristos, Dumnezeu a fost cu noi, iar prin Duhul Sfânt, El locuiește în noi. În Ioan 4.24 Domnul a spus: „*Dumnezeu este Duh...*” Astfel, El a turnat Duhul Său. În 2 Corinteni 3.17 Pavel scrie: „*Căci Domnul este Duhul...*” Ce spuneți acum? „*Dumnezeu este Duh...*”, „*Domnul este Duhul...*”, Duhul Sfânt este Duh – dar este un singur Duh, și Acela este Duhul lui Dumnezeu. Indiferent dacă este scris „Duhul lui Dumnezeu”, „Duhul Domnului” sau „Duhul Sfânt” — întotdeauna este vorba despre unul și același Duh.

Dacă citim despre Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, toate aceste descoperiri își au originea în Dumnezeul Atotputernic. Fiul și Duhul Sfânt nu pot fi despărțiți de Dumnezeu. În Fiul, Dumnezeu a refăcut legătura cu noi, prin Duhul noi avem legătură cu El. Fiul a spus: „*Am ieșit de la Tatăl...*” (Ioan 16.28); același lucru este spus și despre Duhul Sfânt: „*...Duhul adevărului, care porcede de la Tatăl...*” (Ioan 15.26). Astfel, Fiul și Duhul Sfânt nu ședeau la stânga și la dreapta Tatălui, ci au ieșit de la Tatăl. Acesta este adevărul absolut biblic!

FIUL

În Psalmul 2.7 citim: „*Eu voi vesti hotărârea Lui*” - zice Unsul - Domnul mi-a zis: „*TU ești Fiul Meu! Astăzi Te-am născut.*” Cuvântul „astăzi” nu se referă în nici un caz la veșnicie, pentru că veșnicia nu posedă noțiunea de ieri, azi și nici mâine. „Astăzi” este o noțiune care se referă la timp. În Vechiul Testament acest text era o prorocie care urma să se împlinească în viitor. Noi privim în urmă, și vedem că s-a împlinit. Tot planul de mântuire a fost trasat în Vechiul Testament, în Cuvântul profetic. Dar împlinirea fiecărei făgăduințe are loc în Noul Testament.

În Psalmul 2.8 citim despre Fiul: „*Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!*” Tuturor trebuie să le fie clar că nici un om nu poate fi mântuit prin faptul că el crede că există Dumnezeu. Și Satana crede în El, și tremură (Iac. 2.19). Credința mântuitoare constă în faptul că singurul Dumnezeu adevărat ne-a împăcat cu El prin Fiul. Dacă

cineva nu crede în descoperirea directă a lui Dumnezeu în Hristos, este pur și simplu pierdut. Încă mai este valabil versetul care spune: „*Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta.*” (Fapte 16.31) Fiul s-a făcut Mântuitorul nostru, de aceea trebuie să credem în El, ca să fim mântuiți.

În Psalmul 2.12 tema aceasta este luminată și mai puternic: „*Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!*” Noi nu avem voie să trecem cu ușurință peste acest cuvânt. Mulți vorbesc despre Dumnezeu, despre iubitorul Tată ceresc, dar nu recunosc că Tatăl a devenit Mântuitorul nostru prin Fiul. Astfel, adevărata credință în Tatăl, începe cu credința în Fiul, pentru că răscumpărarea noastră a avut loc în Fiul. Singura credință valabilă în Dumnezeu este credința în Domnul Isus Hristos. Numai în El Dumnezeu S-a întâlnit personal cu omenirea și în El Îl putem întâlni și vedea pe Dumnezeu, și să fim mântuiți. Noi trebuie să credem în El așa cum s-a descoperit El pentru noi.

Din pricina noastră El a trebuit să inițieze o relație de Tată-fiu. Noi urma să devenim fii și fiice ale lui Dumnezeu. În 2 Samuel 7.14 aflăm vestirea profetică: „*EU îi voi fi Tată și el îmi va fi fiu.*” Dar nu se oprește acolo, ci Dumnezeu îi include în mărețul Său plan pe toți fiii și fiicele Sale. În Osea 1.10b citim: „*...li se va zice: „Copiii Dumnezeului Celui viu!”*” Acest lucru s-a putut întâmpla prin Isus Hristos. Pavel scrie în 2 Corinteni 6.17: „*EU vă voi fi Tată, și voi îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul cel Atotputernic.*” Toți adevărații fii și fiice ale lui Dumnezeu vor asculta și se vor dovedi credincioși. În Efeseni 1. 5 apostolul pune în evidență planul lui Dumnezeu cu noi după cum urmează: „*...ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.*” Noi vorbim despre Dumnezeu și despre planul Lui cu omenirea. Există pe pământ oameni care și-au dat seama ce înseamnă să fie o parte din planul lui Dumnezeu. Ei au fost aleși în Hristos, și sunt în El. De aceea nici o pără nu mai este ridicată împotriva lor. Ei au primit neprihănirea prin răscumpărare. Ei sunt plăcuți lui Dumnezeu, și au fost făcuți fii și fiice.

Psalmul 89.26-27 se referă la relația de Tată-fiu: „*EL îmi va zice: „TU ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!” Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.*” În Vechiul Testament aceasta a fost o prorocie, dar o vedem împlinindu-se prin Isus Hristos, Domnul nostru. În trupul Său de carne, EL a suferit și a murit ca singurul Fiu născut, în locul tuturor fiilor și fiicelor lui Dumnezeu. Prin învierea Lui, trupul Său a fost transformat din moarte în nemurire. Prin aceasta ni se garantează învierea și transformarea trupurilor noastre.

Aici nu este vorba numai despre o învățătură despre care ne-am putea certa, ci despre împlinirea planului divin al mântuirii care face din copiii oamenilor copii ai lui Dumnezeu. Nu doar păcatul nostru a trebuit să fie ridicat de la noi, ci noi trebuia să fim răscumpești de la moarte și eliberați din locuința morților. În Psalmul 68.19-20 este scris: „*Binecuvântat să fie Domnul, care zilnic ne poartă povara, Dumnezeu, mântuirea noastră. Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul izbăvirilor, și Domnul, Dumnezeu, ne poate scăpa de moarte.*” Nu a existat nici un om născut în această lume care să fi posedat putere asupra morții. Din contră, toți au murit, mai puțin Enoh și Ilie. Cea mai bună dovadă sunt nenumăratele cimitire din jurul nostru. Este o venire și o plecare. Dar Domnul a spus: „*Îi voi răscumpești din mâna locuinței morților, îi voi izbăvi de la moarte. Moarte, unde îți este ciurma? Locuință a morților, unde îți este nimicirea?*” (Osea 13.14). Aceasta a fost o făgăduință în Vechiul Testament, iar acum este o realitate. Noi știm pe Unul care a biruit pentru noi moartea, pe Satana și Locuința morților. În Zaharia 9.11 citim: „*Însă, cât pentru tine, Sioane, din pricina legământului tău pecetluit cu sânge, voi scoate pe prinșii tăi de război din groapa în care nu este apă.*” Ne aducem aminte de Lazăr și bogatul care cerea apă. Răscumpești a fost și pentru cei ce au așteptat venirea lui Mesia. Aceștia au mers în Rai, dar atunci când a înviat Hristos, cei care au trăit în Vechiul Testament și care trebuiau să aibă parte de prima venire, au ieșit din morminte, cu El (Mat. 27.51). În Efeseni 4.8 citim: „*De aceea este zis: „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor.”*”

Legământul cel nou a fost făgăduit deja în Vechiul Testament. Ieremia scrie de exemplu în cap. 31.31-34: „*Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul.*” Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele

acelea, zice Domnul: *Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu. Nici unul nu va mai învăța pe aproapele, sau pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe Domnul!” Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea, și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.”* Domnul Dumnezeu a făgăduit de asemenea: *„Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.”* (Ezec. 36.26-27) – El a făcut posibil lucrul acesta.

Când a murit Mântuitorul nostru, a intrat în vigoare legământul cel nou. EL a mărturisit aceasta în Matei 26.28: *„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou.”* Evangheliile descriu ce s-a întâmplat atunci când a murit Mântuitorul nostru. Au existat de asemenea martori care L-au văzut după ce a înviat. Nu este o poveste, ci este adevărul. El a ieșit Biruitor.

Petru scrie despre acest mare eveniment: *„Hristos, de asemenea a suferit odată pentru păcate, El, cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu. EL a fost omorât în trup, dar a fost înviat în Duh.”* (1 Pet. 3.18). Noi suntem răscumparați cu un preț scump, suntem mântuiți, eliberați. Moartea și locuința morților și-au pierdut pretenția asupra noastră. Noi credem pur și simplu ceea ce spune Dumnezeu în Cuvântul Său: *„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.”* (Evrei 2.14-15).

El a isprăvit lucrarea de răscumpărare, și a treia zi a înviat. Apoi a rămas patruzeci de zile cu ucenicii Lui, vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu. Mai târziu a fost înălțat la cer, în fața ucenicilor Săi. (Luca 24.50-51). Textele biblice corespunzătoare din Noul Testament ar trebui să ne fie cunoscute. Partea copleșitoare este că toate lucrurile au fost profețite în Vechiul Testament, și apoi s-au întâmplat în Noul Testament.

În Psalmul 68.18 se spune: *„Te-ai suit pe înălțime, ai luat prinși de război, ai luat în dar oameni.”* În Psalmul 47.5 putem citi o profeție asemănătoare: *„Dumnezeu se suie în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței.”* Noi toți știm că Isus Hristos s-a suit, dar recunoaștem și că El a fost Dumnezeu descoperit în trup. De aceea este adevărat că Dumnezeu s-a suit în mijlocul strigătelor de biruință. Planul lui Dumnezeu cu omenirea a devenit o realitate.

În Efeseni 4.10 citim: *„Cel ce S-a pogorât, este același cu Cel ce s-a suit mai pe sus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile.”* Am putea să enumerăm mai multe versete care vorbesc despre această temă.

Încheiem acest capitol cu mărturia apostolului Pavel: *„V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în viață, iar unii au adormit. În urmă S-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. După ei toți, ca unei stârpituri, mi s-a arătat și mie.”* (1 Cor. 15.3-8).

UMANITATEA LUI ISUS HRISTOS

Acum ne vom ocupa de umanitatea lui Hristos, de acele domenii care ni-L arată pe Hristos ca om lângă Dumnezeu, și anume ca Fiul lui Dumnezeu, Fiul omului, Fiul lui David, Mielul lui Dumnezeu, Mijlocitor, Preot, Proroc, etc. Despre El este scris: *„S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce”* (Fil. 2.7-8). Domnul slavei a devenit Rob. Yahweh s-a arătat ca Yahshua și a fost născut în lumea aceasta la fel ca oricare alt copil. (Luca 2.7). Pentru a putea să ne răscumpe, Logosul – Cuvântul – a trebuit să se facă trup (Ioan 1.14). El a fost sută la sută om. Copil fiind, El a fost tăiat împrejur după Lege: *„Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur Pruncul, I-au pus numele Isus, nume care fusese spus de înger înainte ca să fi*

fost El zămislit în pântec.” Luca 2.21. Desigur, acest lucru poate depăși înțelegerea noastră. Dar prin credință primim orice lucru care face parte din planul Său măreț. Când a fost vestită nașterea lui Hristos, îngerul a spus: „*Ea va naște un Fiu, și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.*” (Mat. 1.21). De asemenea, pruncul a fost închinat Domnului Dumnezeu: „...după cum este scris în Legea Domnului: „*Orice întâi născut de parte bărbătească va fi închinat Domnului.*”” (Luca 2.22, 23). El a fost și întâiul născut al Mariei, pentru că ea a avut mai târziu alți fii și fiice cu Iosif. (Mat. 13.55-56) Această mare taină nu poate fi înțeleasă – noi o credem pur și simplu. Pe de-o parte este scris: „*Astăzi în cetatea Lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.*” (Luca 2.11), pe de altă parte se spune că acest Prunc, care era Hristos, Domnul, trebuia închinat Domnului ca întâi născut. Yahweh era descoperirea vizibilă a lui Dumnezeu, într-un trup duhovnicesc, iar Isus este arătarea vizibilă într-un trup omenesc. El trebuia să fie om sută la sută ca să poată să înțeleagă omenirea, și să o răscumpere. Aceasta nu a fost o pretenție, ci o realitate. În trupul Său omenesc a suferit, a plâns și a fost în toate lucrurile asemenea nouă, dar fără păcat. El a trebuit să fie om, ca să poată muri. El trebuia să fie Dumnezeu, ca să biruiască moartea. Ca om El a mâncat, a băut, a fost obosit, a dormit, S-a rugat așa cum ne rugăm și noi – El a fost sută la sută om. „*Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile.*” (Evrei 2.17) Peste tot unde apare El ca om, noi Îl vedem „lângă Dumnezeu”.

Isus Hristos a fost Fiul zămislit al lui Dumnezeu, născut în lumea aceasta. Noi urma să fim făcuți părtași firii dumnezeiești (2 Pet. 1.4). De aceea sângele Său, gândurile Sale, viața Lui, totul a fost sfânt și fără păcat. Moartea, Locuința morților și Satana nu au avut nici un drept asupra Lui. Dar El a luat locul nostru și a luat asupra Sa tot ceea ce trebuia să vină peste noi. În cele patru evanghelii, Mesia este descris în umanitatea Sa de la naștere până la înălțare. El a fost ascultător pe deplin, și a fost botezat de Ioan la fel ca și ceilalți oameni – așa citim în Luca 3.21-22 citim: „*După ce a fost botezat tot norodul, a fost botezat și Isus; și pe când Se ruga, s-a deschis cerul, și Duhul Sfânt S-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s-a auzit un glas, care zicea: „TU ești Fiul Meu prea iubit: în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea!”*”

Aici nu este vorba numai despre un mare eveniment, ci despre faptul ca noi să trăim același lucru, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. Oricine a devenit cu adevărat credincios, va asculta Cuvântul lui Dumnezeu și se va lăsa botezat biblic. Atunci s-a deschis cerul deasupra Fiului lui Dumnezeu; acum toți fiii și fiicele lui Dumnezeu stau sub un cer deschis și Duhul Sfânt vine peste ei ca la început. Prin botezul în apă noi arătăm că L-am primit pe Hristos. Prin botezul cu Duhul Sfânt, Dumnezeu arată că ne-a primit. Această putere supranaturală este necesară pentru a putea duce o viață plăcută lui Dumnezeu în calitate de fii și fiice ale lui Dumnezeu.

ROBUL

În umanitatea Sa, Hristos a fost denumit Robul Domnului. EL a venit pentru a face voia desăvârșită a lui Dumnezeu. În Isaia 42.1 citim: „*Iată Robul Meu, pe care-L sprijinesc, Alesul Meu, în care își găsește plăcere sufletul Meu. Am pus Duhul Meu peste El; El va vesti neamurilor judecata.*” Aceasta a fost o făgăduință și o prezicere din Vechiul Testament și s-a împlinit în Noul Testament. Toți fii și fiicele lui Dumnezeu au fost primiți de Tatăl ceresc prin Isus Hristos, Fiul. După ce Duhul lui Dumnezeu a venit peste Hristos, El a fost Unsul – Mesia, și Și-a început slujba. În Luca 4 de la v. 18 Domnul a citit prorocia care făcea referire la El, din prorocul Isaia 61. 1-2: „*Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați, și să vestesc anul de îndurare al Domnului.*” Pentru că Hristos a înviat din morți și trăiește în cei răscumparați, El Își continuă slujba prin ei: cei pierduți sunt mântuiți, cei legați sunt eliberați, bolnavii sunt vindecați, căci Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci. Noi suntem o parte din legământul făcut de Dumnezeu prin Isus Hristos. În Isaia 42.6-7 se spune: „*EU, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire, și Te voi lua de mână. Te voi păzi și te voi pune ca Legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor, să deschizi ochii orbilor, să scoți din temniță pe cei legați și din prinsoare pe cei ce locuiesc în întuneric.*” Împlinirea o poate citi fiecare în Matei 12.17-21.

În prorocul Isaia cap. 52.13 până la 53.12 Mântuitorul este prezentat în chip de rob pe drumul Său de la Ghetsimani la Golgota. „*N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui n-avea nimic care să ne placă. Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu L-am băgat în seamă.*” (cap. 53.2b-3). Psalmul 129.3 este o îndrumare profetică înspre suferința Lui: „*Plugarii au arat pe spinarea Mea, au tras brazde lungi pe ea.*” Poate ne întrebăm de ce a trebuit să sufere El toate acestea, dar ne dăm seama că El a trebuit să sufere pedeapsa în locul nostru. Noi eram cei vinovați. În Isaia 50.6 citim un gând asemănător : „*Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, și obrajii înaintea celor ce îmi smulgeau barba, nu Mi-am ascuns fața de ocări și de scuipături.*” Orice om care a citit Biblia știe cum a fost batjocorit, bătut și scuipat Domnul și Mântuitorul nostru. Tot ce au spus prorocii s-a împlinit. Ca rob, Mesia a fost umilit cum probabil nu s-a mai întâmplat cu altcineva vreodată. El a fost tratat ca și cum ar fi fost cel mai mare ucigaș de pe pământ. Marcu 14.65 relatează: „*Și unii au început să-L scuipe, să-L acopere fața, să-L bată cu pumnii și să-I zică: „Prorocește!” Iar aprozii L-au primit în palme.*” Cine poate să înțeleagă că Domnul slavei a devenit om al durerii, al lacrimilor și al suferinței. În cap. 15 este scris despre cununa de spini care I-a fost pusă pe cap, despre batjocura care a avut-o de îndurat. În versetul 28 ne este dată apoi o explicație: „*Astfel s-a împlinit Scriptura care zice (Isa. 53.12): A fost pus în numărul celor fărădelege.*” Atunci când suferea, noi nu-L mai vedem ca Împărat în frumusețea Lui; Îl vedem ca pe un rob care a luat asupra Sa toată povara omenirii. Prorocul Isaia a spus și el mai dinainte care vor fi roadele suferinței Lui: „*Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.*” Isa. 53.11

El a fost Domn, dar a trebuit să procedeze ca un Rob. Noi am fost cei vinovați care am meritat moartea, iar acum suntem socotiți neprihăniți prin credință. Noi am fost părăsiți de Dumnezeu. Când atârna pe cruce, El a strigat în locul nostru: „*Dumnezeul Meu. Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” Aceea a fost clipa când păcatele întregii lumi au fost puse asupra Lui. Dumnezeu nu poate suferi păcatul, așa că El S-a retras în momentul acela, dar în clipa următoare sulița a intrat în coasta Lui, sângele sfânt s-a vărsat pentru răscumpărarea noastră iar noi am fost împăcați cu Dumnezeu. În Psalmul 22 David a prorocit prin inspirație divină că se va întâmpla acest lucru. „*Toți cei ce mă văd își bat joc de mine.*” (vers. 7) „*Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuși dau târcoale împrejurul meu, mi-au străpuns mâinile și picioarele: toate oasele aș putea să mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc; își împart hainele mele între ei, și trag la sorț pentru cămașa mea.*” (vers. 16-18). Noi știm că așa s-a și întâmplat.

Vedem noi cât de exact s-au împlinit cu Mesia peste o sută de expuneri profetice din Vechiul Testament, la prima venire a lui Hristos? Totul a fost prevestit și s-a întâmplat: de la naștere și până la înălțarea Lui la cer. Petru spune: „*Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care aveau să fie urmate.*” (1 Pet. 1.10-11) Așa cum Duhul lui Dumnezeu a descoperit prorocilor ce se va întâmpla, noi privim acum în urmă și vedem prin descoperirea aceluiași Duh Sfânt că acestea s-au întâmplat pentru noi. Pavel o exprimă atât de frumos în Efes. 2.13-16: „*Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea, și, în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduiri ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel vrăjmășia.*” Noi suntem beneficiarii, și recunoaștem prin credință că suntem ceea ce a făcut Dumnezeu din noi prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru. Noi nu mai suntem ceea ce a făcut din noi Satana prin neascultare și păcat. Recunoaștem că am fost răscumpărați pe deplin, și că am fost reasezați în starea de fii și fiice ale lui Dumnezeu, dobândind viață veșnică. Când ne gândim că Domnul nostru a trebuit să meargă pe această cale pentru noi, ne simțim foarte neînsemnați. Mărețul Său har a fost revărsat peste noi, și dragostea Sa ne-a fost arătată. El, Domnul și Învățătorul (Ioan 13.13) a refuzat să fie numit astfel atunci când se afla în slujba Sa de Rob. „*Un fruntaș a*

întrebat pe Isus: „Bunule Învățător, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?” „Pentru ce Mă numești bun?” i-a răspuns Isus. „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu.” (Luca 18.18-19). În umanitatea Sa, El nu a primit slavă și cinste de la nimeni. EL a spus cuvintele: „EU nu umblu după slava care vine de la oameni. Cum puteți crede voi, care umblați după slava pe care v-o dați unii altora și nu căutați slava care vine de la singurul Dumnezeu?” (Ioan 5.41+44). Aceasta arată spre El ca Rob. De asemenea, ca Rob EL a venit pentru a face voia lui Dumnezeu și pentru a împlini răscumpărarea. De aceea a spus: „Cel ce M-a trimis este cu Mine pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.” (Ioan 8.29). Ca rob, El a venit să slujească, de aceea a spus: „Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Mat. 20.28). În exterior Mesia era un Rob, însă pe dinăuntru era totuși Domnul slavei. El a trebuit să devină totul, pentru ca planul de mântuire să poată fi împlinit.

PROROCUL

În Fapte 3.22-23 Petru se referă la Cuvântul din Deuteronom 18.18 și spune despre Isus că El este Prorocul făgăduit: „În adevăr Moise a zis părinților noștri: „Domnul Dumnezeu vostru, vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine, pe El să-L ascultați în tot ce vă va spune. Și oricine nu va asculta de Prorocul acela va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.”” Domnul a trebuit să îndeplinească și slujba de Proroc. De aceea s-a dat avertizarea: „...oricine nu va asculta de Prorocul acela, va fi nimicit cu desăvârșire din mijlocul norodului.” Noi trebuie să-L ascultăm și să-L credem pe El, ca astfel să-L putem asculta și să-L credem pe Dumnezeu și să avem viață veșnică.

Pe muntele schimbării la Față a răsunat din norul supranatural glasul care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care îmi găsesc plăcerea Mea!” Când au auzit, ucenicii au căzut cu fețele la pământ și s-au înspăimântat foarte tare.” (Mat. 17.5-6). Numai dacă peste noi vine frica de Dumnezeu, vom avea atitudinea corectă față de Domnul, față de Cuvântul Său și față de ceea ce face El.

Dacă Îl vedem pe Isus Hristos proslăvit, vom lua seama la cuvintele „De El să ascultați.” Noi nu suntem obligați să ascultăm vreo instituție, clerul sau pe vreo „autoritate duhovnicească”, ci ni se spune să-L ascultăm numai pe El. El era Domnul și a lucrat ca Proroc, vestind voia desăvârșită a lui Dumnezeu prin Cuvântul desăvârșit al lui Dumnezeu.

Ioan Botezătorul a fost întrebat: „Ești tu Prorocul?” El a răspuns: „Nu.” (Ioan 1.21). Ioan a fost cel mai mare dintre proroci pentru că el a făcut trecerea de la Vechiul la Noul Testament și L-a prezentat pe Hristos, Mielul lui Dumnezeu. Dar el nu a fost Prorocul despre care a prorocit Moise. Acest Proroc era Mesia. Prin El, partea profetică din planul de mântuire a fost descoperită și confirmată, prin slujba Lui. „Oamenii aceia, când au văzut minunea pe care o făcuse Isus, ziceau: „Cu adevărat acesta este Prorocul cel așteptat în lume.”” (Ioan 6.14).

În slujba lui Mesia trebuia să existe o parte profetică. Fiecare verset trebuie să se împlinească. Dacă se vorbește despre El ca proroc, El a trebuit să fie trimis la fel cum au fost trimiși toți prorocii, printr-o însărcinare divină. Aceasta a fost una dintre slujbele Sale, atunci când S-a descoperit ca Fiu. De aceea citim în Ioan 5.19: „Adevărat, adevărat vă spun că, Fiul nu face nimic de la Sine, El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând: și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.” Ca Fiul omului, El a fost om pe deplin, cum au fost și toți prorocii. Aici nu vorbea un Dumnezeu neajutorat către un Dumnezeu puternic, ci Fiul omului, Isus Hristos, în slujba Sa profetică se adresa lui Dumnezeu. Prorocii trimiși de Domnul erau văzători. Prin inspirația Duhului ei vedeau vedenii și le era descoperită voia lui Dumnezeu. Aici Îl vedem pe Fiul omului în slujba de Proroc, de văzător, pentru a împlini Scriptura. El a spus ceea ce a văzut și a auzit.

Și textul Vechiului Testament din Psalmul 40.8 se referă la El: „Atunci am zis: „Iată-Mă - în sulul cărții este scris despre Mine-, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Evrei 10.7-9). Prorocii și mulți oameni neprihăniți au dorit să facă voia lui Dumnezeu dar într-un punct sau altul au dat greș. Aici este Unul care nu ar fi putut să greșească: El nu doar că a avut intenția să facă voia lui Dumnezeu, ci a avut și puterea de a o face. În Evrei 10.10 spune: „...prin această voie am fost sfințiți noi și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna.” El a fost

Mielul desăvârșit, jertfa desăvârșită, și prin El noi am primit o mântuire desăvârșită. Ca Fiu născut al lui Dumnezeu, EL a ridicat neascultarea primului Adam și a fost deplin ascultător lui Dumnezeu. Pentru că EL a putut să facă voia desăvârșită a lui Dumnezeu, aici pe pământ, și noi suntem acum așezați în starea de a face voia desăvârșită a lui Dumnezeu. Conform Coloseni 2.13, noi am primit o iertare totală. *„Pe voi care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.”*

Știm cu toții că Hristos trebuia să fie proroc, dar El a fost mai mult decât atât. El a fost marele „EU SUNT” care a vorbit prin toți prorocii. El a fost Acela care putea să spună *„mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.”*

MIELUL LUI DUMNEZEU

În Vechiul Testament, mielul era privit ca o jertfă nevinovată simbolizând Mielul desăvârșit al lui Dumnezeu care trebuia să vină și să moară pentru omenirea vinovată. Când Ioan Botezătorul L-a văzut pe Mesia venind, a arătat către El și a spus: *„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.”* (Ioan 1.29). Petru scrie: *„...căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.”* (1 Pet. 1.18). Biserica Dumnezeului Celui viu a fost răscumpărată pe deplin cu sângele dumnezeiesc (Fapte 20.28).

„Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui o jertfă de ispășire ...și să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3.25-26). Ce adevăr minunat ni se prezintă prin Evanghelia lui Isus Hristos. Noi Îl avem pe Hristos, răspunsul la toate întrebările noastre. Cei ce cred, sunt socotiți neprihăniți prin credință, și chiar sunt sfințiți pentru totdeauna, iar El însuși S-a sfințit pentru noi. (Ioan 17.19)

PREOTUL

Mesia trebuia să fie și Marele Preot al mărturisirii noastre. În Evrei 9.11-14 se spune: *„Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna în locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică ... cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!”* Ca Preot, El este acela care a adus jertfa. În același timp, El a fost Mielul, chiar jertfa. În timpul vieții Sale pământești El s-a rugat. Când s-a rugat El nu se prefăcea doar că se roagă, ci era o necesitate care ține de natura umană. În Evrei 5 de la v. 7 citim: *„EL este acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu: Mare Preot, după rânduiala lui Melhisedec.”* În trup El era om: a suferit, a fost pe deplin ascultător. Toate acestea făceau parte din planul de răscumpărare. El a venit pentru mântuirea noastră, pentru că noi nu ne puteam ajuta.

Despre acest misterios Melhisedec citim în Geneza 14, de la versetul 18: *„Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin; el era preot al Dumnezeului Celui Prea înalt. Melhisedec a binecuvântat pe Avraam și a zis: „Binecuvântat să fie Avraam de Dumnezeul Celui Prea înalt. Ziditorul cerului și al pământului. Binecuvântat să fie Dumnezeul Celui Prea înalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale.” Și Avraam i-a dat zeciuială din toate.”* Cine citește numai acest text, are impresia că în Ierusalim a domnit un împărat care avea în același timp și slujba de preot. În Evrei 7 acest Împărat-Preot este descris mai detaliat: *„...care, după însemnarea numelui său, este întâi, „împărat al neprihănirii”, apoi și „împărat al Salemului”, adică „împărat al păcii””* (vers. 2-3). Există numai Unul care poate fi numit „Împărat al neprihănirii” și „Împărat al păcii” și Acela este Împăratul împăraților. În timpul lui Avraam, El nu venise încă într-un trup omenesc, astfel, nu

avea început. De aceea, în contextul acesta spune: „...fără tată, fără mamă.” Însă după ce a venit în trup, El a fost născut ca Fiu; de aceea trebuia să aibă un Tată și o mamă. Fiecare împărat și fiecare preot de pe pământ are un tată, o mamă, dar Melhisedec, împăratul păcii nu a avut. Aceasta este încă o dovadă copleșitoare că Domnul, care l-a întâmpinat atunci pe Avraam ca Preot, a venit mai târziu în această lume ca Fiu. Ca Preot El l-a întâmpinat pe Avraam cu pâine și vin - un simbol spre cina Domnului. După ce dușmanii au fost biruiți, s-a luat cina. La fel se va întâmpla cu cei mântuiți. După ce va lua sfârșit lupta duhovnicească, cei care au ieșit biruitori vor merge cu Domnul la cina cea mare.

În Vechiul Testament, marele preot avea voie să intre în locul prea sfânt numai o dată pe an, și anume în ziua cea mare a împăcării (Evrei 9.7). Dar Hristos, ca Mare Preot a intrat în cer odată pentru totdeauna cu propriul Lui sânge, și prin aceasta ne-a mântuit. Sângele Său nu s-a pierdut în praful acestui pământ; a fost vărsat pe acest pământ, dar conform Scripturii El a intrat în sfânta sfântelor cu propriul Său sânge, și l-a pus pe scaunul îndurării. De atunci, mila lui Dumnezeu este acordată oricui vrea s-o primească. Sângele mai vorbește și pentru noi, astăzi. Este sângele legământului celui nou, care este valabil pentru toți cei ce cred în timpul harului. Aceasta ne amintește despre prorocia dată de Isaia: „*Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămânță de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în mâinile Lui.*” (Isa. 53.10).

MIJLOCITOR ȘI AVOCAT

Noțiunea „răscumpărare” și „împăcare” implică un mijlocitor și avocat. Iov a exprimat acest gând foarte clar, în Vechiul Testament: „*Dar dacă se găsește un înger mijlocitor pentru el, unul din miile acelea, care vestesc omului calea pe care trebuie s-o urmeze, Dumnezeu Se îndură de el și zice îngerului: „Izbăvește-l, ca să nu se pogoare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el!” Și atunci carnea lui se face mai fragedă ca în copilărie, se întoarce la ZILELE TINEREȚII LUI. Se roagă lui Dumnezeu, și Dumnezeu îi este binevoitor, îl lasă să-I vadă Fața cu bucurie, și-i dă înapoi nevinovăția.*” (Iov 33.23-26).

Exact acest lucru s-a întâmplat cu cei ce cred. Prețul a fost plătit, noi suntem răscumpărați, fără păcat și fără pată în prezența lui Dumnezeu. La a doua venire a lui Hristos, trupurile celor ce-I aparțin Lui vor fi transformate și se vor întoarce din nou la floarea tinereții, și vor rămâne toată veșnicia în starea aceasta, așa cum a fost profețit în Iov. Amin!

Deja prorocii și înțelepții din Vechiul Testament așteptau să aibă loc răscumpărarea. Iov a strigat prin credință, în toate încercările și situațiile disperate prin care a trecut: „*Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu, și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu. Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia. Sufletul meu tânjește de dorul acesta înăuntrul meu.*” (cap. 19.25-27).

În toate aceste slujbe, Îl vedem pe Mesia lângă Dumnezeu. Având în vedere lucrul acesta, Pavel a scris în 1 Timotei 2.5: „*Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți.*” Nu doi Dumnezei, nu două persoane în Dumnezeire, ci un singur Dumnezeu, și un singur mijlocitor: *omul*, Isus Hristos. Noi trebuie să înțelegem odată pentru totdeauna că El a trebuit să fie om, ca să răscumpere omenirea și ca să poată să moară și să-Și verse sângele pentru răscumpărarea Bisericii. În Evrei 12.24 se spune că noi am venit la „*Isus, Mijlocitorul legământului celui nou*” și la „*sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel.*” Înainte ca aceste lucruri să devină reale în viața noastră duhovnicească, noi trebuie să credem totul. Deja din Vechiul Testament este amintit cuvântul „mijlocitor” cu referire la prorocul Moise, care a stat între Dumnezeu și oameni. Despre aceasta citim următoarele în Fapte 7.38: „*EL este acela care în adunarea israeliților din pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri a primit cuvinte vii ca să ni le dea nouă.*” Dumnezeu vorbea iar Moise dădea poporului cuvintele pe care le-a primit. El lucra ca mijlocitor.

Este nevoie de asemenea și de slujba unui avocat. Ioan îi îndeamnă pe cei deveniți

credincioși: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (grecește: avocat), pe Isus Hristos, Cel neprihănit. EL este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi.” (1 Ioan 2.1-2). Din nou Îl vedem pe Hristos lângă Dumnezeu, dar nu ca pe o altă persoană a dumnezeirii, ci în una din slujbele necesare Bisericii și planului de mântuire. El stă acum la dreapta Măririi. Lucrul acesta a fost profețit în Psalmul 110.1: „DOMNUL a zis Domnului meu: „Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii tăi sub picioarele Tale.” El rămâne acolo până la sfârșitul timpului, când toate lucrurile vor fi puse sub picioarele Lui. (Evrei 1.13)

REZUMAT

De-a lungul Noului Testament, Isus Hristos este arătat lângă Dumnezeu, deși niciodată ca o a doua persoană a Dumnezeirii, ci întotdeauna în una din slujbele pe care a trebuit să le împlinească – de exemplu ca Fiul omului. Când Ștefan a văzut cerul deschis, el a mărturisit următoarele: „*Iată văd cerurile deschise și pe FIUL OMULUI stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.*” (Fapte 7.56). Isus Hristos a trebuit să fie multe: Mielul lui Dumnezeu, Mare Preot, Fiul omului, ș.a.m.d., după cum am arătat. Ori de câte ori a fost arătat „lângă Dumnezeu”, El exercita o slujbă care este în legătură cu mântuirea noastră. El a trebuit să devină toate acestea pentru ca noi să fim mântuiți. În Evrei 12.2 citim: „*Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.*”

Același, pe care L-a văzut Ștefan ca Fiu al omului, L-a văzut și Ioan umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur (Apoc. 1.12-20). Ștefan L-a văzut în cer, Ioan L-a văzut pe pământ, în Biserică. Tot El este Marele Preot care are milă de slăbiciunile noastre (Evrei 4.15). El este Avocatul care mijlocește pentru noi la scaunul harului. El S-a putut arăta de asemenea lui Saul pe drumul Damascului, într-o lumină strălucitoare: Fapte 9.3-6: „*Pe drum când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ și a auzit un glas care-i zicea: „Saul, Saul pentru ce Mă prigonești?” „Cine ești Tu, Doamne?” a răspuns el. Și Domnul a zis: „EU sunt Isus pe care-L prigonești.”* Deci, Cine este El? Ce este El? Unde este El? Unul îl vede ca Fiul omului lângă Dumnezeu, celălalt Îl vede la scaunul harului ca Mare Preot, mijlocind pentru noi. Apoi este văzut în mijlocul celor șapte sfeșnice. Și iarăși, a fost văzut în lumina supranaturală care a orbit ochii lui Saul. Și asta nu e totul: pe insula Patmos, Ioan mărturisește că L-a văzut ca Leul din seminția lui Iuda, care a biruit. Apoi L-a văzut ca pe un Miel junghiat. Am putea să continuăm să ne referim la descoperirile Sale. În ciuda tuturor acestora, El rămâne Același. Acestea au fost diferite slujbe pe care a trebuit să le împlinească. Dar dacă mergem la esența lucrurilor, vom ajunge din nou la Domnul Dumnezeu Cel veșnic. Noi nu ne oprim la descoperirile Sale, ci știm că într-o zi, și anume atunci când totul va ajunge la desăvârșire, Îl vom vedea așa cum este. Domnul se poate descoperi cum dorește, și pentru aceasta nu va cere permisiunea nimănui.

FII AI LUI DUMNEZEU

Ne ocupăm de cel mai esențial adevăr, și anume că Dumnezeu Își împlinește planul Său cu omenirea. El a trebuit să stabilească o relație cu noi; de aceea S-a arătat copiilor oamenilor ca Fiul omului. În Evrei 2.6-9 citim: „*Ce este omul ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului ca să-l cercetezi? L-ai făcut pentru puțină vreme mai pe jos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui” - în adevăr, dacă I-a supus toate, nu I-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate Îi sunt supuse. Dar pe Acela, care a fost făcut, „pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii”, adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă și cu cinste”, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți.” Toate acestea s-au întâmplat din pricina noastră. El a trebuit să aibă un trup ca al nostru, pentru a putea să sufere, să moară, să învie din morți și să meargă în slavă. Astfel a croit o cale pentru noi. În Evrei 2.10-11 se spune: „*Se cuvenea, în adevăr,**

ca Acela pentru care și prin care sunt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-i este rușine să-i numească „frați”.

După înviere, Domnul le-a vorbit femeilor care au venit la mormântul Lui: „Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galilea: acolo Mă vor vedea.” (Mat. 28.10). Ce gând minunat: Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți au același Tată. Astfel se împlinește scopul lui Dumnezeu, acela de a ne aduce înapoi la El, ca fii și fiice, prin Isus Hristos. Același gând îl găsim confirmat și în Ioan 20.17: „Nu mă ținea”, i-a zis Isus; „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” La desăvârșire se va descoperi că toți fiii și fiicele lui Dumnezeu vor fi transformați în chipul Fiului lui Dumnezeu. Ioan scrie: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.” (1 Ioan 3.2). Așa de sigur cum este scris, la fel de sigur se va împlini. Planul veșnic al lui Dumnezeu va dăinui iar cei care cred cu adevărat vor vedea împlinirea acestuia.

În Psalmul 22.22 este scris: „Voi vesti Numele Tău fraților mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării.” Numele Său nu va fi descoperit oricui, ci așa cum este scris, va fi făcut de cunoscut numai fraților Săi, și anume celor ce-L pot numi pe drept pe Dumnezeu ca Tatăl lor ceresc. Dumnezeu ne dă totul prin Isus Hristos, Domnul nostru: „Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.” (Col. 2.9-10). Și acest lucru este adevărat, și se va descoperi în fiii și fiicele lui Dumnezeu. Noi Îl vedem pe Domnul nostru, care în umanitatea Sa a trebuit să îndeplinească diferite slujbe necesare planului de răscumpărare. Dacă cercetăm Scripturile, așa cum de altfel ni se spune s-o facem, Îl găsim descris în fiecare aspect. În Noul Testament El a fost exact ceea ce vestise Vechiul Testament vă va fi. Cei ce au primit viața veșnică și au fost cu adevărat născuți din nou, vor înțelege foarte ușor, prin descoperire dumnezeiască, faptul că Hristos este arătat în diferite slujbe și descoperiri ale Sale. În Ioan 17.3 avem o mărturie foarte importantă: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Așa cum am arătat, Hristos nu este văzut ca un alt Dumnezeu lângă Dumnezeul Adevărat, ci El este descoperirea directă a lui Dumnezeu, după cum scrie în Evrei 1.3a: „...este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și ... ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui...” EL a spus: „Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El, să aibă viață veșnică” (Ioan 6.40). Următoarele cuvinte ne arată cât este de importantă credința că Dumnezeu S-a descoperit personal în Fiul: „Cine crede în Fiul are viața veșnică: dar cine nu crede în Fiul, nu va vedea viața...” (Ioan 3.36). În ciuda multitudinii în care S-a făcut de cunoscut Domnul, noi privim în spatele învelitorii omenești și mărturisim cu Toma: „Domnul meu și Dumnezeul meu.” (Ioan 20.28). După mărturia apostolului Pavel, numai cel care are într-adevăr Duhul Sfânt, poate să-L mărturisească pe Isus Hristos ca Domn (1 Cor. 12.3). Desigur, ca Domn El este Dumnezeu.

Ca Păstorul cel bun, El și-a dat viața pentru oile Sale. Ca Mielul lui Dumnezeu, Și-a vărsat sângele pentru răscumpărarea noastră. Ca mare Preot, a intrat în sfânta sfântelor. Ca Avocat, El mijlocește pentru noi, etc, etc. EL este și Piatra de temelie, pe care este zidită Biserica Sa ca să fie o casă duhovnicească (1 Pet. 2.4-10). Când Biserica va fi desăvârșită, El va fi piatra din capul unghiului. El este Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel din urmă. Ca Fiul lui Dumnezeu, El este Răscumpărătorul, ca Fiul omului este Prorocul, ca Fiul lui David este Împărat. Ca Fiu, El ne-a făcut fiii și fiicele lui Dumnezeu (Efes. 1.5-6). Cine Îl vede pe Domnul în toate descrierile care Îl arată lângă Dumnezeu, trebuie să nu uite că totul s-a întâmplat pentru ca planul și scopul măreț al lui Dumnezeu cu omenirea să ajungă la îndeplinire. Când timpul se va revărsa în veșnicie, totul va lua sfârșit iar Dumnezeu va fi totul în toți. Când se va sfârși timpul harului, vom domni o mie de ani cu Hristos (Apoc. 20.6). El ne-a dat această făgăduință măreață în Apoc. 3.20-21. După Împărăția de o mie de ani, va avea loc judecata de la scaunul alb de domnie, și timpul se va revărsa în veșnicie.

CEL ÎMBĂTRÂNIT DE ZILE

În Daniel 7.9-10 ne este relatată o întâmplare deosebită: *„Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins.”* Cu siguranță, Dumnezeu nu este un moșneag și nici un bunic. EL este Tatăl nostru și același Dumnezeu veșnic neschimbător. În vedenia aceasta, Daniel L-a văzut în toată maiestatea Sa, ca Judecător, ca autoritatea cea mai înaltă. În versetul 13 Daniel mărturisește: *„M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui.”*

Texte ca acesta au fost folosite ca dovadă că Dumnezeu este alcătuit din mai multe persoane, dar a fost scăpat din vedere faptul că prorocii din Vechiul Testament au văzut mai dinainte lucrurile care urmau să se întâmple în Noul Testament. Vedenia aceasta nu s-a împlinit până în ziua de azi: *„I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.”* Va veni clipa când Hristos va domni ca Împărat, iar noi vom domni împreună cu El. Nu ați fi surprinși dacă ați constata că aceeași descriere a acestui Îmbătrânit de zile, coincide cu descrierea Fiului omului? Ca să verificăm acest lucru, vom citi Apocalipsa 1 de la versetul 13: *„...în mijlocul celor șapte sfeșnice pe cineva care semăna cu Fiul omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare, și încins la piept cu un brâu de aur. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada, ochii Lui erau ca para focului.”* Dacă am folosi termenii din Noul Testament, am spune simplu că Daniel L-a văzut pe Tatăl cu părul alb, iar Ioan L-a văzut pe Fiul cu părul alb. Ambele descrieri sunt asemănătoare. Aceasta nu face altceva decât să confirme din nou că Fiul este descoperirea Tatălui, iar la sfârșit se va contopi din nou cu Dumnezeu, după cum spune 1 Cor. 15.28. Acest lucru este foarte clar. A fost o vreme când Fiul nu a existat, însă era Domnul; acum El există ca Fiu, iar după aceea va fi din nou Domn. Cel pe care Ioan L-a văzut umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur ca Fiul omului, este Acela care mărturisește despre Sine: *„EU sunt Alfa și Omega, începutul și Sfârșitul”, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine, Cel Atotputernic.*” (Apoc. 1.8). Înainte ca Domnul să mărturisească despre Sine, Ioan L-a văzut venind, într-o vedenie: *„Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.”* v.7

În Apocalipsa 20 de la versetul 11, este descrisă judecata din urmă. Pe scaunul de domnie stătea o singură persoană. Toți vor apărea înaintea Lui. *„Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui.”*

În Apoc. 22.3 citim despre *„Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului”* dar când este descrisă persoana care stă pe tron, se vorbește la singular. *„Ei vor vedea fața Lui [nu „fețele lor”], și Numele Lui [nu „numele lor”] va fi pe frunțile lor.”* – v.4 Cel ce a vorbit la început, va vorbi din nou la sfârșit. În ultimul capitol al ultimei cărți Îl auzim spunând: *„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Începutul și Sfârșitul.”* Apoc. 22.12-13

Oricine știe că despre tema aceasta inepuizabilă s-ar putea scrie volume întregi de cărți. Aceste câteva versete biblice au fost prezentate cu scopul de a ajuta fiecăruia să cerceteze personal subiectul acesta, cu rugăciune. Noi trebuie să fim siguri că în orice credem și învățăm, rămânem în granițele Cuvântului lui Dumnezeu. Când totul va fi desăvârșit, nu va mai fi nevoie de un Mântuitor, Vindecător, nici de Mijlocitor și Avocat, etc. Totul va fi adus din nou înapoi la Dumnezeu, și totul va fi desăvârșit întreaga veșnicie. Atunci nu vom mai auzi despre Fiul Omului, Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu – ci Dumnezeu va fi totul în toți. Ca o concluzie a acestei expuneri, redăm descrierea din Apocalipsa 21.3-7 : *„Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! EL va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. EL va fi Dumnezeul lor. EL va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.”* Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: *„Iată, Eu fac toate lucrurile noi.”* Și a adăugat: *„Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.”* Apoi mi-a zis: *„S-a isprăvit! EU sunt Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul. Celui ce îi*

este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieții. Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. EU voi fi Dumnezeuul lui, și el va fi fiul Meu.””Amin!

De același autor, au apărut următoarele broșuri:

- Creștinismul ieri și azi
- Botezul, cina, spălarea picioarelor
- Antihristul
- Este scris...
- Revenirea lui Hristos
- William Branham – un proroc trimis de Dumnezeu

Cărți:

- Creștinismul tradițional – adevăr sau falsificare?
- Apocalipsa – o carte cu șapte peceti?
- La început a fost Cuvântul, nu răstălmăcirea
- Provocarea teologiei creștine

Pentru informații și broșuri în limba română, scrieți pe adresele de e-mail:

volksmissionsb@rdslink.ro
evanghelia.ro@gmail.com

BROȘURILE SUNT GRATUITE!